

علم الإنسان الموعود

کتابیات

جامعہ طیبہ اسلامیہ

دہلی

شعبہ

شمارہ

عدد داخلہ

A H Faruqi

A-62

قوهستانی

شرح خلاصة الكلبا في لمحة من الشيخ الإمام
عبد الواسع الصوفي الحنفي

(٢ جمادى الأولى ١٢٢١ هـ)

لطف (كش الكلبا في النسخة) (م - ١٦١)

انتخاب رساله حضرت شيخ نجم الدين كبرى

شيخ نجم (دين كبرى)

(78-159p)

برهان الكارفين

(١٢٢٢-١٢٧٥ هـ)

حضرت ميان ابو بكر الفاضل بن ميان محمد لاهوري

(1-77p)

[illegible]

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا
 أن هدانا الله. والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي
 كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله. والحمد لله الذي
 هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله.

منه على من توان فعل العزوف وبعاقب تركه
مقاب تركه لا تقوا حق. يقول بعد اي
الافكار او اليه لفر من يقول بوجوب ابو تر والى
نسب الى الكفر والسفك ما اوجب عليه النبي عليه السلام
ترك مرة او مرتين حتى لو لم ترك سبعون واربعة
كان مستحبا كذا قيل وفيه انه يحتمل ان يكون الواجب ان
المواصلة وانما يباح في تركه السخات كما يحتمل في قوله
بالفعل اي دون ثواب الواجب في العاقب بالثاني في اليوم مع كونه
ان لم يسير به في تركه في اي السنة المذكورة في الاصل
عليه السلام من سعى في نيل شها حتى كان نسيته شفاعته في يوم
العذاب لم اذ كان له ما انما يوجب في يوم فانه عليه السلام في
غيره من الشافعين قائم واحسن السنة للهدى عن الله والى
عليه السلام في قيامته في قعوده اليه في العزوف وانه
سنة الهدى ما راي عنه عليه السلام في باب العبادات في
ما روي فيه ان في الفعل وبيان ما روي فيه التوعد والوجه
بأن السنة في الطريقة المسبوكة في الدين وهي سنة

لما ذكرنا في كتابنا من مشيئة الله في هذه السنين

في السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

وهذه السنين من سنة ثمان مائة وثمانين

[illegible]

[illegible]

بشيء من الخلق والخلق هو المخلوق شيئا لا في الوجود

في الوجود وان لم يكن في الوجود شيئا لا في الوجود

فكيف يكون الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

وهو في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

بخط الناس الى الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

فقد ايدنا قاضيه الى بيان ان الوجود في الوجود في الوجود

ان الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

بما ان الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

الا فصار الى الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

فانه في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

فانه في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

او فانه في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

فانه في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

اي ان الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

فانه في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود في الوجود

[illegible]

بعضين بالفرق والواجب كان معروفاً بالصحة والبرهان
الذي قد اشتهر به في العلم ان يكون واجباً في العلم
شأنه فيجب به الفرق والواجب لان النسبة المكونة
منه الواجب الى الفرق كما قيل كذا المصنف في كتابه المستخرج
ان يكون معرفة حقيقة بترسيم ان اذا اتى في الوقت بالبرهان
ثم ادركوا ان في قضايا ثم بالتاكيد وثانيتها طهارة الحديث
من التي سلف الحقيقة على كمالها في الفاعل والذات والفرق
كسواء كل واحد من الحكمية من كان او ضابطة او ضابطة او ضابطة
ففي الحديث الوصفي في الحقيقة كذا في الفاعل بالبرهان في تقدير
استقامه فلا يثبت بالبرهان فلهذا هو ذلك في العلم في العلم
الى معرفة فاعلموا في قوله وان كنتم حبا فاعلموا وان كنتم حبا
الى قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
عبد السلام في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
اي في باب المصنف في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
المعقبات في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله

يقول الشيخ في التواضع في النوايا العجس من غير قصد حاشي
منه ما ذكره الكاتب اي كان الصبي والدارسة فكان تدرسه
فيما هو موضع محوره ايضا عند الجواب عن ما سبق في صبي
منه في طهارة المكان وقوله تعالى والبرجر كما في شتم العباد
منه انما هو قال بقوله ان كان الصبي في طهارة المكان
الطهارة كان كسبه فشرط في الظاهر زانية الاصل ووجه
الاشارة في طهارة الزمان كانت في حال الكثرة من طهارة
عورة الله ووجهها وكسبه ووجهها في حال الكثرة من طهارة
طهر الله ووجهها في حال الكثرة من طهارة الله ووجهها
صورة ووجهها في حال الكثرة من طهارة الله ووجهها
اي منة الكعبة لغير اهل مكة شرفها الله واما الاصل في
استقبال عتيقها قال الله تعالى فليكن منكم من يقبل
بها اليه فليكن من يقبل بها اليه فليكن من يقبل بها اليه
ووجهها في حال الكثرة من طهارة الله ووجهها
والله اعلم ووجهها في حال الكثرة من طهارة الله ووجهها
ان الله اعلم ووجهها في حال الكثرة من طهارة الله ووجهها

والله اعلم
بما فيه
فوق
من
والله اعلم
بما فيه

[illegible]

لو ان من سنه سنه على يد الله فلهذا القدره المادى والاشياء
الاشياء اى فى القدر بين ما روى عن الله
وقال انه اى الله جل جلاله وسلم يدي وعينه
كما كان يعلم من القرن وقال على الخيرات
الصدقة والشرى الى مرة الى الساعات القولية والاشياء
اى على الله تعالى واما الله تعالى في كل يوم والسبح والى كل
منه تدبر الى كل من اعضاءه وانتم تدبر الى كل من اعضاءه
الله تعالى فى القدر على يوسف وروى عن الله تعالى
سلوة بل يقسم اربع فربما على اى غيره والى كل من اعضاءه
المراد على المكان يكون الواجب لا يفتقر الى دليل على الله تعالى
وبعد السلام الى الله تعالى من قديم الزمان الى اليوم
الذى لا يامم بكونه اى اذنا وناهما ايمان كل من
وساومهم به
بكم كسالى فى روعه اى اذنا
من رضى الله تعالى به وخر ان اى بل يار الله تعالى
بعد القدره المستوفية منكم تدرك اوسيع منكم بعدة
بالحق والى الله تعالى فانه لا يبعد الله تعالى منكم والى الله تعالى

[illegible]

ويعلم ان النية في كل ركعة من ركعات الصلاة
لا تكون الا بنية الكتاب وسورة منه او الجواب ان المحرر على نية
الركعة او ما يقرأ في ركعة من النية في ركعة او ما يقرأ في ركعة
او ما يقرأ في ركعة من النية في ركعة او ما يقرأ في ركعة

عند ان يركع او قد كان سبق فلا يلحق ذكره في الركعة من ركعة
تعد ركعة واحدة سيما في الصلاة او على القراءة المصنوعة من ركعة
علم ذلك ووجه الحسنه واجبه خاصة على من تنقض هذه الركعة
عن الركعة والمقصد في الصلاة المصنوعة في الركعة او قد كان
المصنوع المعروف في الركعة انما ظهر قبل الركعة في جميع الركعات
ان عليه السلام وقت قبل الركوع والقول عليه السلام من ركع ركعة
عنه حين يركع والقول انما في الركعة من ركعة من ركعة
والادراك انما في الركعة من ركعة من ركعة من ركعة من ركعة
انما في الركعة من ركعة من ركعة من ركعة من ركعة من ركعة

والغرض من ذلك انما في الركعة من ركعة من ركعة من ركعة
كذلك انما في الركعة من ركعة من ركعة من ركعة من ركعة
انما في الركعة من ركعة من ركعة من ركعة من ركعة من ركعة

عليه السلام

الحمد لله الذي هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لہ
 ولقد فرغنا من القرآن
 في هذه الليلة المباركة
 وقلنا الحمد لله الذي هدانا
 لهذا الذي كنا لنهتدي لہ
 ولقد فرغنا من القرآن
 في هذه الليلة المباركة

فمنهم من زادوا في الواسطة من غير حكمة
فكفروا به غير الله تعالى والواجبات افان تكبريات يكون عنها
سنة وذلك لانه لا شيء من زيادة التكليات بها
مما قيل في غير ما قبل واجب بل هو ان تكبر كونه الواجبة للثبات

واجب قبل الله عليه جلوه في هو المزمع له في نفسه والاربع عشر
سنة نسو على الدوام والنفس برك الواجب هو الى الواجبات
الله من القسم لا خبر اي الخاص من سبع نحو من القسم

اي العاد الى الطهارة اي تعديل الى كان فانها صفة واجب
اي تكبر الكبر والسجود فلا يجب ترك السجود في سجود
السلام فنقول عليه السلام لكل سجد سجدتان بعد السلام هروني

انه عليه السلام سجد سجدتين في السجود بعد السلام وروي في سجدة
بها فضيلة فتبين الواجب ولا يجب شي الا بعد السجود في الواجب
فيهم ثم انه لم يذكر في الواجب مع وجودها في الواجبات

في السجدة على ما ياتي في السلام الله تعالى
وهي سبعة وسبعون العام سبعة عشر وهي رفع اليدين في
حتى ياتي بها سجدتين في الركعة وسنة بكثرة القنوت واحده

اما روى يافى والبرادران النبي صلى الله عليه وآله
رفع يده عن راسه وثابتوا رفع اليدين في كبرة القنوت ثانيا
في حواشي الكتب الحديث القنوت على ما في رفع يدي من الابرار
سبع مواطن كبرة الاستسحار وكبرة القنوت وكبرة التمجيد
وكبرة الاستسحار في الحج والعمرة وكبرة الاستسحار في كل صلاة
وكبرة اي شئ في الدنيا او سطاوفا محسنا وشيخ الاسلام

عليه السلام في قوله عليه السلام من من السنن وشمع العنق على
شمال كتف السرة وسماها بكبريات الا انها كانت في كبرة
القنوت من النبي صلى الله عليه وآله كان كبرتها كل ركعة في
رفع اليدين كبرة القنوت من الواجبات وسماها الشياخي
وقام في الاستسحار ويوسعيها اللهم وكبرتها وكبرتها
ونعالي يديك ولله يديك يدان في دينه وكرمه بارو

السنن النبي صلى الله عليه وآله كان اذا افزع اليها
وكبرتها في الحج وقال ابو جعفر عظم الله رايه في عينته ووجهه
وقام منها تسعة الركوع ثلثا اي سبحان ربي العظيم لقوله عليه السلام
انما الركوع ابدكم فبقول في ركوع سبحان ربي العظيم ثلثا وثلاثين

وذلك انك اذا ناهى اولى الناس كمال الخلق وراسهم ائمة في الدنيا
مدينه وفي الهداية يمد يده على ركبته وفي المنة وشرها وبيع
مدينه في الكوع على ركبته حتى اذا طرقت ثمانية اربعين في
في الكوع او في الرقعة لقوله عليه السلام لا تسس اذا رقت فوضع يده
على ركبته ويخرج بين اوتاهك في احدى عشر في القومته في
استواء اقامته بعد رفع اليدين في الكوع لقوله عليه السلام ثم ارعد حتى
تسمع صرغاً ثانياً في مشيئة الله عليه السلام في سبعين في
لقوله عليه السلام ثم ارعد حتى تسمع صرغاً ثانياً في مشيئة الله عليه السلام
على سبعة اعضاء اى الاربع واليدين والركبتين " تدعى على القوم
عليه السلام اوتاه ان اسجد على سبعة اعضاء على اليدين والركبتين والاربع
والاقدام القديمة واربعة عشر في السجود واثنا عشر في السجود
لقوله عليه السلام وانا اسجد لعمركم غلب في سجود سبائك في السجود
فشت وذلك انك اذا ناهى اولى الناس كمال الخلق وراسهم ائمة في الدنيا
الصلاة على النبي عليه السلام لا يسهل السجود على السجود في الاخرة
لأن السلام في الاخرة واحسن من السجود في الدنيا في الاخرة
في الدنيا والسجود في الدنيا احسن من السجود في الاخرة في الدنيا

وكان جميع المؤمنين في الجحيم في النار المستمرة لا تطفأ النار
لما روي انه دخل رجل فمضى فقال لهم غفر لي يا رب عني فقالوا له
صلى الله عليه وسلم ثبت ايها المصلي انك اصبحت تقاتل وانا في الجحيم
فما هو احد وصل على محمد وآله وعلينا عشرة ايام من الجحيم يمينه و
الى يساره من يمينه فيقول السلام عليكم ورحمة الله وبركاته
شأن الكساة روي ابن مسعود ان النبي صلى الله عليه وسلم كان في
الجنة في يوم يباح فيه من الجنة ما يشاء من الجنة فيجوز له ان
يذهب الى الجنة فيجوز له ان يذهب الى الجنة فيجوز له ان يذهب
وكل ما يريه من الجنة فيجوز له ان يذهب الى الجنة فيجوز له ان
تعالى والجنة عشرة ايام من الجنة بالجنة بالجنة بالجنة
المقبرة من الجنة بالجنة بالجنة بالجنة بالجنة بالجنة
في هذا اليوم من الجنة بالجنة بالجنة بالجنة بالجنة بالجنة
في الجنة بالجنة بالجنة بالجنة بالجنة بالجنة بالجنة
لله السلام في سائر احواله او غير ذلك في الجنة بالجنة بالجنة
فيه واجبة كما مرور فيها المقور في الجنة بالجنة بالجنة
الشيطان الرجيم قوله تعالى اذا قرأت القرآن فاستمعوا له وانصتوا

الزعم بغيره اذ اردت قرية وما فيها التسمية اي القوز و
ما فيها التسمية بغيره اي القوز بان يقول بغيره
او بغيره ما فيها التسمية بغيره اي القوز بان يقول بغيره
يقضى الامام القوز والتسمية بغيره وليكن قوله بغيره
اي القوز وانما هو التسمية بغيره للامام والقوز اي القوز
بما دون القوز فانه لا يغيره ولا التسمية بغيره مما دون القوز
وتسمى التسمية اي القوز بان يقول بغيره بغيره اي القوز
قوز عليه السلام اذ قال الامام ولا القوز بغيره اي القوز
اذ امن للامام يقولون اي القوز بغيره اي القوز
المجهرية كما هو المستفاد من قوله عليه السلام اذ قال الامام ولا القوز
وتسمى التسمية للامام اي قوله سمع الله من محمد بن
وليس للمقتدى: القوز بغيره اي القوز بغيره
بغيره واما قوله بغيره اي القوز بغيره اي القوز
قال الامام سمع الله من محمد بن قوله بغيره اي القوز
افراش بغيره اي القوز بغيره اي القوز بغيره
ولا غير الرجال وليس بغيره اي القوز بغيره

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

الى انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

من انما هو الذي وجد في العلم ان

عن أبي هريرة عن النبي صلى الله عليه وسلم قال
من ركب مع النبي صلى الله عليه وسلم في حجة أو عمره
لم يمت حتى يلقى الله عز وجل وهو في أحسن
الدين وأفضل العاقبة ومن ركب مع غيره
لم يمت حتى يلقى الله عز وجل وهو في أسوأ
الدين وأقرب العاقبة ومن ركب مع النبي صلى الله عليه وسلم
في حجة أو عمره لم يمت حتى يلقى الله عز وجل وهو في أحسن
الدين وأفضل العاقبة ومن ركب مع غيره لم يمت حتى يلقى الله عز وجل وهو في أسوأ
الدين وأقرب العاقبة ومن ركب مع النبي صلى الله عليه وسلم في حجة أو عمره لم يمت حتى يلقى الله عز وجل وهو في أحسن
الدين وأفضل العاقبة ومن ركب مع غيره لم يمت حتى يلقى الله عز وجل وهو في أسوأ الدين وأقرب العاقبة

فصل دوم در بیان احوال و حال

بسم الله الرحمن الرحيم

روزنامه اطلاعات

1945

عنه قوله تعالى في قوله تعالى

القدس في يوم الاثنين ١٠ من شهر ربيع الثاني ١٣٤٠

بسم الله الرحمن الرحيم

نيسرى الوتر ايضا قال الخاوي فيكون عندنا من وقت

بسم الله الرحمن الرحيم

والثالث عشر الزيادة في التفسير لحي زيادة الكلمة على غير

يقول ابن جرير الاصحح ان علي لما دخل مكة في السنة اربع و الف و المئتين

عَلَى قَدَرِ الْكَمَالِ مَا يَكُونُ لِعَالِي حُبِّكَ جَلَّ مَا وَكَلَهُ مِنْ سَيِّئَاتِهِ

تبرهنه بی بی السوالم من العرائض و فی

الموسم والربيع ومانع جوي كان في الاصل في الموسم

الحمد لله الذي جعل في القرآن الكريم آياتاً كثيرة على السجدة طاعتاً لله تعالى

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعل العلم نوراً

للمؤمنين وهدى لهم الصراط المستقيم

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

الحجارة المحمدية بـ

بدر سلطنة من جوده

والتواضع وبنافعة العبد

الشيخ احمد لوكان جبر مودت

او كثر قصه ولساوس

بأنفس الشديده قصه

التي منه اهتم

الاساس الحشر

فخرج اسد

المسعى والا

امير من

لديهم

مباها

من الرفع

الحج

[illegible]

نبياً قولا في ذكره ساقى خيل من تحت ان
 ولا في النجاء والنجاة من القوس اذ في الشايطان
 في الفم عذابة تشاوب في عبيد الطاهر الطاهر
 محض الغنى في السيرة على السلام عسوة والدة
 في التاسع عشر قلب الحصى للذلة في بيت الله ان سببته تجود
 بغير قلب سبب من القوله على السلام مرة في المائدة والا فمرو
 على في المصالح عسوة في بيت اي تجوز تسوية وقلب الى
 والعذبة ان في المصالح في المعيافة ووافق الحديث الكلدان
 دخلت كان قية سعة كما في العدة والعشرون في سعة الجيرة
 من التراب والعرق قبل الفراغ من السلام لانه عجز في
 وقد مر في باب المستحبات والجمالي والعشرون اذ كانت التوبة
 في الصلوة بعد تسلي من بعد من بين يديه او من خلفه في
 اعيد في الصلوة وهو يكون كما اذا اذاع وهو منكم نيل
 لوان يرفع كبد تريب لان كل ذلك من اهلن الحياة والآباء
 والعشرون والتشاور بلا عذر الثالث والعشرون
 اي انه لم يسكن في رغبة اذ في العشرين والرابع والعشرون في رغبة

في الصلاة

[illegible]

وغيره من هذه النعمان وهو في قوله ابو يوسف في كتابه
الكتاب في التلويح والبراج من كتاب التلويح
وما اورد فيه من ريق رابع والتلويح في التلويح
يحل في نفسه وفيه في آخر التلويح جوده قد التلويح
ما في التلويح في التلويح التلويح على التلويح
يحل في التلويح في التلويح التلويح في التلويح
التلويح في التلويح في التلويح التلويح في التلويح
بغير نفسه في التلويح في التلويح التلويح في التلويح
او التلويح في التلويح في التلويح التلويح في التلويح
تفصيل في التلويح في التلويح التلويح في التلويح
الرياح او التلويح في التلويح التلويح في التلويح
تفصيل في التلويح في التلويح التلويح في التلويح
وما جوده في التلويح في التلويح التلويح في التلويح
التفصيل في التلويح في التلويح التلويح في التلويح
كذلك في التلويح في التلويح التلويح في التلويح
والتلويح في التلويح في التلويح التلويح في التلويح

[illegible]

تلك الائمة الثانية في الكعبة الاولى بعد تلك التي في مكة
وسنن والظاهر ان في هذه الائمة وغير خافه مما في
الائمة الاولى في آية الائمة والحداب للامام
المقتدى بطلقات في الغرائب وغير ذلك من الامور التي يعلمها
والا للمقتدى في غلاة في الائمة والسفر والجر في الغرائب
للطبع المفردان يتحدوا في الائمة والحداب في الائمة
الائمة في كرامة الائمة من الائمة والنوع النعيم ان الائمة
والاعف والمغفرة وما شجرة في الائمة صلبت مع رسول
عليه السلام فابنه سورة البقرة كان لا يرمية في الائمة
ولا ياتيه في الائمة ولا ياتيه في الائمة في الائمة
ولكن في الائمة في الائمة في الائمة في الائمة
الائمة في الائمة في الائمة في الائمة في الائمة
والائمة في الائمة في الائمة في الائمة في الائمة
ان دور في الائمة في الائمة في الائمة في الائمة
الائمة في الائمة في الائمة في الائمة في الائمة
ان دور في الائمة في الائمة في الائمة في الائمة

سورة العنكبوت وهو السادس بعد

والسابع من عهد النبوة في سنة ثمان

ألف الف سنة بعد الهجرة النبوية

بمحل ثم تفسد والملازمة بينهما في ثلث العجوة وفيه

والن من مطول الهم بصلوة بحيث ينقل على القوم بعد

البيان لما في حيث والثالث تقييد الامام لما في الصلوة بعد

والمراد بالزيادة والخصان عن المروي في السنة والعاشرة

التي للفتح اذا حضر الامام بعد ما فرما يجوز الصلوة ثم ان

بعد ما فتح المقتد لا يكره وان لم يافتح صوة الصلوة

بدون رقيب لا خلاف ولا سمح انه لا يفتد اذا لم يافتح

شهر الجواز ان ولو الى قبل قراءة مقدار الجواز لا يكون

اي عن حاجه القراءة في نوافل النماز بقوله عليه السلام صوة

محام الى بين مهابرة سموعة كانه في نوافل اليل فنه لا يكره

الجهر فيها الثاني عشر بقراءة الامام اية السجود الى الجهر

يكره في آخر السورة والثالث عشر يكره الاية سرورا

او خفيا في الفرائض بل بعد العذر ان لا يتذكر قراتها واختص

افس الى في العز

بعد ما يتحقق بهما

مع ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

من ان من في حاله هو على وجهه

مع انك لا تعلم هذا كما في قوله تعالى
فانه هو الذي خلقنا و هو الذي يعيد الامم ان
و في النسخة نسخة على نسخة
و المصنفين و اما قال في النسخة ان جنوديات الغضب و هذه النسخة
بكثر عن هذا العدد كثير الاول النسخة بخدم الناس مطلقا سواء كان ابتداء
او بعد ان يكون غرض من النسخة ان يكون في النسخة او في النسخة او في النسخة
الضرورة او لا ضرورة او يقطعه حقيقة كان النسخة او في النسخة او في النسخة
بما يرسل ان يكون في النسخة من خدم الناس و اما في النسخة او في النسخة او في النسخة
نسخة النسخة و كلمات الادعية كما اذا قيل و ذلك ان النسخة او في النسخة او في النسخة
او يقال في النسخة ان النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة
فان يكون النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة
انفسه او في النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة
شينا منها و الثالث العمل كثير بلا صريح و العمل الكثير قيل في النسخة
الى النسخة و قيل يكون بالنسخة و قيل بالنسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة
ليس في النسخة و قيل ما يكثر او من ذلك النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة
كذلك في النسخة و لا مطلق مثل الامم ان يكون في النسخة او في النسخة او في النسخة او في النسخة

تاریخ تولد شیخ رافع و دودمان

خواجہ میر یوسف - مدظلہ العالی
عمرہ کہ میان شیخ میر ازلاء و دودمان
کرده دستاوردہ بنیم محرم

از عقل طلب ال تولد جو سوئم
ورکوش دلم گفت کہ با بخت نہی

میرزا حسن بیگم - اہمیری داد
میرزا تازہ آری تازہ کی بدست
الہی صحت قری بدست
میرزا دادند کہ الہی بدست

فان ستم نفع
نابا بر سر

شش صدم
نابا بر سر

روز در حال صبح و بوفه

روز سیم با قدم دیده

نهمه و سیم روز نکر

نفس به چو قلم کوی

دارم و کی غنم یا نکر

صد دانه در کیم ماه

دارم

بسم الله الرحمن الرحيم و الحمد لله

الحمد لله رب العالمين و الحمد لله رب العالمين
بدان ای عزیز که سالکان راه جناب احدیت به توبه و
به معاصات مثل نماز و روزه و مجاهدات به تبدیل اخلاق و رفیع
و سجد باب که بجناب عنایت و فضایی ساحت ماهوت طهران
لیکن ظهور این اثر منوط به قاعده است اول توبه و ان
از گناه و هر چه عنایت حق باشد دوم زهد و ان بیرون آمدن از
خوار غصبی سیوم توکل و ان بیرون آمدن است از طمأنه جناب

به اعتماد و کرم خداوندی چپا رزم قناعت و آن بیرون دین است
از متعاضد می پنجم عزالت و آن ترک آمیزش بود از سوی الله
الابحی لطیف پر کامل ششم ذکر و آن بیرون آمدن است از یاد و
مغفتم توجه و آن روی آوردن است به حضرت صحت و بر آمدن
از کامی بدعیات هشتم صبر و آن ثابت داشتن قدم است
نهم مراقبه است و آن پوشیده داشتن قوای مدرکه است
مادر نفسی و روحی بسبب اشغال بموجود حقیقی و مضمحل
انفراز و انتقای حرکات و سکناات ظلمی و مسمی سکنات
نسبت به ارادت بالغه آیه الهی در آنچه بر و وارد میشود و
از رضای خود بدخول رضای محبه حقیقی را ای نمک بیدار
روست تیرا بر مغرور احباب شد پیرت دل در پی این

یک دل داری بر هست که هست **اللهم ارزقنا محمد و آله**
و سلمه بزرگی گوید است از هر چیز و هر کس بر او کار است و رجوع
و بازگشت باوست و توفیق یافتن به نیکی و عبادت
پس سر که ابتداء را شناخت واجب است بروی شکر
و هر که تحت بار و اوست لازم بود بوی خالص و هر که توفیق
فهمید لازم است بروی ترک کابره و دعوی و ستیز
راه تفضل بر و ضرورت است ادا محضر و زاری و بهترین چیز
که به بنده داده شده از دنیا عبرت است و نه شرین ضرر فایده
معفرت و شایسته تر صفی نظایات او نمودن و مستحق
تا فصل بی از و عیب در نشود و اگر شود پیشین شدن و محرم
و در همه حال رضای او حجت است ای دل که طریقی او نیستی خود

این شیوه کمالات با دوستی از هر چه دوستی بران
رو با او کن که کار با او است ترا به آن ای دوست سرایه شای
در مغفرت است و بهترین درجات درجات آخرت تو نگر
و نموی باز و درویش بکن و قسطنطنیه ساز و دانی سالک
طریقت کیت انکس که داند که درویشی صفت خاکلی خسته
بر زور بخت نه کف پار از آن درویش و به پشت پار از آن درو
در ویش ز اهل ذوق و ارسته تر است و ایست ترا
و بخت تر است آخر به ترا و کنی کن که در و به پدید می ترا
ایست از دست نه پوشش خرقه و کلاه است این سعادت
کم پوشش دل آگاه است یا می زاهد که همه خیال و خواسته ترا
راهی نه برون ز خاک و آب است ترا تو را کنی بی بی حق بر

این چشم به چشم من حجاب است و زین راه مرو باید بود و بادل
پرور و باید بود عشق نهنگ آدمی خوار است به عشق او می خوار
درین راه گریه یعقوب باید یا ناله محزون دل پرور و باید
یا دامن پر خون نیست آسان طی نمودن بین دشت عشق
باید دل کف مرا علم ندانی هوس است به تعلیم کن گریه بین و
گفتم که الف گفت و کر گفتم صبح در خانه اگر گشت خیرین
نعم اعرابی نزد یک رسول صلی الله علیه و سلم آمد و گفت یا رسول الله
حق تعالی بخود می خود با بنده حساب میکند به حضرت فرمودند
نعم اعرابی بخندید حضرت فرمودند چه چیز ترا بر خنده داشت
یا عیوبی گفت سر ادا قدر عظمی و اذ احاسیب ساجد
با کریمان کار باد شوار نیت پیران خدا گوید البی حین تو استم ندانم

و چون نواستم نواستم بیت چون توانستم ندانستم چه بود چون
بدانستم توانستم نبود غصه رفت عمر و دم از خونها و دیم
و او از غفلت ماه ز کوهی ماه هر سه رخسار درین و شب چراغی
پای بر جاست همان غلبه کمر ای الهی ز دیکش آن شب
و دور تر ازانی و دور می نیدارندت ز دیکتر از جانی ای کشته
ز رعایت پیدا عین همه عالمی نس بیکت ز این شیرینی
و عبارت کنجی زان پاک تری که در اشارت الهی چنین
حق ترا بجهتیت اما حکیم از ناشناسی تو دل در بطاقتی
یک نوره غنم عشق تو ای من نواز با بستر زهرار سالک
چون با تو بوم مجاز من جبهه نواز چو آب تو بوم غار من مجاز
بزرگی کوی اصل طاعت و رع و اصل تقوی محاسبه نفس و روح

تو ندیده از میان پس علامت خوف ترک معصیت است
و علامت رجاء رغبت و طاعت مولی رایی بان میغشتم است
که سبب ذولمن در سار بهر چه هست بگذارنم در عرض خدا
بروز کار پیری همچون شتر گراست و دیوار کن بر پشته خدا
چون باینی گفت چون رایی در وی زسد کسی تابش این است
او و هر کس رسد کمالش این است جز در خدایت جانی کجایش او
رو ترک خیال کن و صاش این است بهر آن که چون طالبان
قصه عباوند و روی توجه بقصد طاعت آورند اول باب توبه
وست از ماسوی الله بشنید و توبه عات استغفار از شکست
منضمه جویند و شراب طهر اخلاص و خضوع نمایند انکه بفرمود
قیام و قعود آزند و بذر کراور کوع و سجود دارند و نیست

هر چه از غم کرامی صرف در غفلت میستوان بگذرد
در ملک تغفار یافت پس بچنین عبادت مشغول باید بود
و بان طاعت او مقبول باید شد و کسی که تو خواهی درود
زندگی بندگی کن بندگی کن بندگی کن که ترا از بهر این کار
سما کن تا مژدایابی بر مریدان که علامت ایمان شد چه سیرت
و مهرست و امیدت بهم چنانکه خود را از مصیبت باز
و مبر چنانکه در دل تخم محبت کاری و مبد چنانکه
خود را بقاء آری را نقد خالص اگر سنجیده و سنجیده
نیک را زارید اگر فهمیده فهمیده اما توانی روشنا
اهل نظر هیچ اشک از دیده غلطیده غلطیده
بهر آنکه که با آبی بن کسیم که ترا خوانم زیرا که از قیامت اکا

از هر چه می پسندم کمتر و در هر دمی که می شمارم تنم
آسی چون بومی نگرم می نازم و چون بخود می نگرم می نازم
ای ز اوصاف تو چون بخشش یابم اثری : جاساک بود
از من و گری : و آن دم که گفت سبحان خویشم نظری : در هر دو
نباشد از من تبری و در نا جا گفت : اگر جنبه
خسبم کرده : نترسم چون نگردد از من بوی : ز شادی
در همه عالم بکنم : اگر یک لحظه عین منم از من تو با از بار
پرسیدند که عبودیت فرمود منع نفس از هر او ز نفس
و اطاعت مرا الهی پس که عجب عالم چپ که مرد دل
گفتند مردن دل صیت گفت مشغول شدن به غیر حق
مرا انکو غافل از حق گزین است : و آن دم که در ^{نفس} ^{انها}

بزرگی فرماید آبی دره که چون بر آید کارش در عالم بر آید
بشرطانی گوید امر حق تعالی بنگار تا ترا در امان خود دارد و وزیر
سهولت آشنای او شود و در وقت شدت آشنای تو گردد
او را گوید چیست که او فرزند ترا خواهد بود امروز تو او را با
غیب عتاب را از پری چهره عاشقانه بکش که یکدیگر شمع
صید بجا بکند تو بر خدای خود انداز کار و دل خوش باش اگر چه
که بگفت مدعی خدا بکند تا توانی دل بدلدار و از غیر وی
بازدار است در دو عالم و که محال است در دل را مکر و اولد
به آن نوی دوست مرید و مرتد یک صورت دارد اگر طالب
ارادت شدت تعینات فانی را از سر و آفریده بر پا گذارد
میدیدست و اگر با خورده این بلا بر سر خود آرد و مرتد است که

مع محرم بیک نقطه مجرم شود و شرح آن بی پرسیدند چگونه
گفت چه باشد حال کسی که عیش و شکر و گناهش بفرماید
می باشد و آینه و آینه و حسن قبول و زشتی و از خود را
خوب میدانیم ما با کسی که خدا را شناخت راضی و خشنود
غیر از اینست و آنکه پس را دانست آشنا بغیر او نه پس و بقیه
که ترانس بجهت چل شد و ذکر او لازم دل کردید خدمت تو کند
دنیا از روی رغبت و طالب تو کرد و آخرت با کمال محبت و زینت کند
که از فی مرتبه عارف که شن بر روی است و او سطر گذشتن
از هر دو عالم و اعلیٰ فن فی الله و بقایه است هر که
از نجوم محبت مریض شد و اند طبع خوش بقای حبیب
سعد که محبت و اعلیٰ مرتبه آن که ام است گفت معلوم

بر نفس و روح و قلب است اما آنچه حصه نفس است حسن صفت
بر بباط تحسیرید و حصه روح حسن حرقت بر بباط
و حصه قلب حسن فروت بر بباط تصدیق و حصه
حسن مروّت بر بباط تحقیق اصل صیانت قطع طمع
و اصل حرقت قطع علایق از ماسوی الله و حسن فروت
و حسن صیانت از ماسوی و اصل مروّت انفراد سر نه بر و
کتاب که بهدول از کسی چیزی نمیگرفت اگر چه با حق حال میدادند
لذا طمّ اس سوال کردند گفت ماموریم که بواسطه چیزی نگیریم که نمود
و ما به دست رسیده که همه گفت او نای آن حال
و غیر خدا و اوسط آن تفویض کردن با کار او علی ان البقا
نمودن با ماسوی الله بنی قصد دیدن رابعه نمودند و گفتند که

ایرج غصیفه بخت مملکت می دعوی میکند باید آرد
بر پادشاه کجای این است لفظ عهد نوشتند محبت
او در جواب نوشت که هر که دعوی محبت و تن محبت
مخت است بزرگی از وفاتحه عشق اخلاص است اما کسی
از خود خلاص است بحساب ایجد الف کیمیت بی دو بحساب
مسم الف کیمیت و و انکه عشق سخن داشت بر منبر آمد
انکه سخن عشق داشت از من بر آید سخن عشق و دیگر است
عشق سخن و دیگر باقی آن لعل کران بهازگان و کرست
وان وریکانه رانسان و کرست اندیشه این و آن است
فان بهیق را بیان و کرست هر که دانست و هر که
گفت بیت ببلبلان هم مزاج وان شده اند کس و اند

کُل چرخ و آرد سپید که بر مرز و دل کوی نبوغ خاست
کُل نیرنگ نگاه یار است که گریه و کم خند و و کامی نال
محبوب تر کار بخوبی است رشک کی رسد که رحمت برای ^{صالح}
و جنت برای مومنان حق تعالی رحمت را نقد نموده ^{این قصه}
تقسیم نماند می در حق خود نکشند زیرا که گناه هر خست ^{عقل}
رحمت حق از آن عظیم تر است و گناه که با فزون بود
عفو از آن تر از گناه همه قطره را بر رحمت تو بس است
شستن نامد سیاه همه غریزی در مناجات ^{تواضع}
ماهی و ستان بر او رویم دستی در و عاقبت فیضی ده بدست
کنه کاران همه قاضی حاجات در ویشان و کسان ^{بسی}
پس روا کن از کرم حاجت جان همه از کی پر حیدر ^{کرم}

معصیت که بنده را بحق تعالی نزد نکند و اندو که دام طاعت است
که بنده را از بهی دور گرداند و دستش را بر طاعتی که موجب عجب آرد
بند است و معصیتی که از آن ششمانی رود و هر چه سبب قربت
شفیع حرام و پیش کریم اخلاص و خلبس باشد نگاه داشت یا باشد زان
عذر خواه من نفست ذوالنون مصری رحمت الله علیه چون خواست
کارش کنستی الهی بکدام قدم بدرگاه تو آیم و بکدام وسیله
بقبله تو بگردم و بکدام زبان حمد تو گویم و بکدام راهی خود را
بدرگاه تو آورده ام و بکدام دل کیت که گویم از برای غنیمت
با آنکه حرم تن سرای غنیمت است و لطف که مسکن است ^{با دل}
در نه دل نماند چه جای غنیمت است و عزیزه و در مناجات ^{بستگفت}
نشد بذارم غیر ناشایسته کردار و بپوش خود گرفتارم گرفتار

برین نفس ضلالت مسکرت برین کردار و این گفت و بگر
امیدم هست با صد ناامیدی که از لطف تو یابم رویت
قال امیرالمومنین علی کرم الله وجهه که کجای رفت کسی که سی کرد
و کوشش نمود و مهیا ساخت و فراموش آورد و جمع نمود
و شرد و نهاده و محکم کرد و فروش ساخت و گسترده
فرمود و نذ بهترین دانشها آنت که بشناسه آدمی امر باید
از امر فانی و هم صرف آن کند که امر باقی ضایع و خراب نشود
و الا ضایع شده خود نابود و ضایعت یابی هیتی نامی خانی
انظار مردن است ترک سستی ز نظر نیستی و ارستن است
میر غافل کار. این سرچین ریک روان میباید ساکن آثار و زو
و در نفس است زینهار ای یار معتمد و رکن و دی و دست

که نیست سالك عليا بدرجه تصوي تا قطع كند باطن
كند و از تلاطم امواج بحر شهوات و واقف كند و از غوا
خفيات و احترار كند از كبر و فريب نفس خدا و عبوديت
از غرور و پند ار كفتار و كردار باي از او كي رسيد كمال
اين شخص بي كاشي دل كي ميرست ، هر چند ميشود دل غاصي
شانه تزيين و افعي نجس كي ميرست ، شخص در مشاهاست
باني يارب در خلق كند كاهن مستم محتاج كند او باد شايتم
مدي سيم سفيد كروي ز كرم ، باموي سفيد و روي سيم
كوبه شخصي مامي ديدن اويس قلمي رفت اگر ترا با خدا كار
پس ترا با من چكاوه اگر ترا با خدا كاري نيت پس مرا با خدا چكا
بني اين عالم عاريت كه كلامي تو نيت ، در خرد تو نيت

تو نیست مگر این نه شعفت که به حق ستوای چون ست شوی
کی به بالایی تو نیست نفسی اتهاست نمود که از حق تعالی چه بایست
فرمود خیریت دارین رسید که زندگانی چگونگی باید کرد و
بخشود و دلها پسند که ام پیرهن است که هرگز گفته نگردد
فرمود و نام نیک رسید به خدا بر که باید بر و نشود و نفس خود
در رسید رضای حق تعالی که چه چیز حاصل شود فرمود و حق
پیدا آن و یگان نیکوی کردن رسید چه نباست که هرگز خلق
فرمود و عمل نیک رسید به جلالست فرمود و نا انصافی
تجربید و در دنیا چگونگی باید بود فرمود و خانه رکذری
رسید چگونگی منزل توان رسید به آسانی فرمود و یکبار
رسید از چه خبر بر او توان رسید فرمود و بصیر رسید و انا

مردم نیستند مود و آنکه آخرت بدو نیاگزیند پس بدو دنیا
عبادت از چپست مود و هر چه در آخرت بکار نیاید پس
دلیل بر کمال مرد چپست مود و باد وستان مروت کردن
و باد و شمنان مدار نمودن و آتش هوا فرو خوردن پس
پوشیدن پس بد حاجت از که باید خواست فرمود و از دعا
که اوست جل شانه و غرق در تیرساند بر او انداخته و روت بالعباد
پس بد و دلیل بر کمال همت مرد چپست مود معموری بطور
سیافت حق سبحانه و روشن نمودن عقل بآب دیده و کندن
خار بن غضب از ریاض دل و بدل کردن حرص بقناع عفت پس
بر غیر کاری و ریاضت و اوان نفس امر شایسته پس
دلیل بر نقصان مرد چپست مود و معطل شدن در این

و پوشیدن عقل و بنای کردن او و قوت دادن
بمشیدن مقام و یاری دادن حرص به پرستن آرزو
و لیر کردن نفس با بنگارش بهوات بهمی و مستی که
و پوشیدن دلالت میکند بر تقوی مرد توکل بر سیزی که باور
و رضا بچهره سیزی که باور رسیده قناعت اندکی از مال غرت
حرص با بسیاری مال دولت بهی هر چند در سینه غرت
مستغنی و انامی بر دشمن دوست باید بحقیقت تو اگر نشود
غیر از آنکه که حسیاحت باوست حیوة الارض
بالتاء و مویة الناس بالروح و حیوة الروح بالعمل
و العمل بالعلم سقیم العلم مع العمل الصالح المستقیم
ما هستی مودوم سوخته نشود و دوده دل بوزن غیر از غم و درد

خود تسماء جان بسع تجلیات جان کی فروختی پذیرد
زیرا که تخم در زمین کاشته نگارید و عیش بر کاغذ شسته
نه نگارید توحید نه آنت که خدا را یکانه دانی توحید آنست که با او
یکانه شوی و بی غواصی کن کرکس بر می ماند غواصی چار همت
سرشته بدست دوست جان گرفت دست و نه بازون و نه
ز قی باید بزرگی فرد که اصل سر راغ دل از شغل گویند ترک را
حظ دارین است و اصل گفتا به ولی تعالی ترک است تعالی بدینا و به
پس آنکه گرفت رویا گشت از عقبی برید و آنکه متعجبی
از قرب و انس مولی تعالی محروم گردید و آنکه ششای
وصال او شد همه فور این معاد است و امید است و هم
دنیا و آخرت است گفت پیغمبر اگر کوبی دوی

عاقبت زان در پندون آید سری اگر نشینی بر کوی کسی
عاقبت بینی تو هم رویی کنی در میان و مناجات می گفت
من نامه اعمال خود را سیاه کردم و تو موسی مرا سبقت
نی ای سیاه و سفید فضل نما و سیاه کرده مرا در کار سبقت
خو کن بر کی در میان کرم من کنه جلد حسان کروستم و لطف
که کبر و دستم با گفتی که بوقع بر کبرم دست : عاقل تر ازین
بگفتن منم گویند شیخ ابو الحسن حسد قانی رحمه الله علیه ندان
که ای ابو الحسن سخاوی آنچه از تو دیده ام بگویم تا مردم شناسند
گفت پروردگار سخاوی آنچه از کرم تو من مشاهده کرده ام
بگویم تا مردم بگویند دست از بندگی تو باز دارند تا رسیدن
ابو الحسن نه تو از ما گونه ما از تو باغی زاهد بگویم ترا چو ما نشناختی

یکه ترا چو شناسد گفتی که کنه مکن بندش من
این را بکسی گو که ترا شناسد غریزی التماس پس می نمود
فرمود و یاد دار و نگاه از و بخور و پوش و بده و ستان ^{انقرض}
التماس تفسیر نمود و فرمود یاد و ار خدا را و بخور خشم ترا
عیب مردم را و بده درویشان را و ستان به شب حاوان را
بنا بر هر محنتی که ترا بحق تعالی نرود و گاه کند آن نعمت است
هر نعمتی که ترا از وی دور تر گرداند آن دولت است
از او این دوست و شکو تاه مکن که در دود و دگر جان دل آه مکن
یک لحظه زیاد و عین فلفل نشین او خواه ز تو بیا و مکن خواه
زنده کسی که از خود ویران شده و مرده کسی که با خود ویران شده
با خود از او ره آن میان بفر و انبند همه طلبان

بغزو اندند ای سبزه طرف چو سر زنگنه
که آب را بیالایند عام و نایز وید کفست فعل نیست خاص
عقبی را وید کفست اصل نیست عاشق مولی را و کفست منحل
از انش عشق سینه را سر و کمن از ان جام نگاه توبه بیدار
از کریمه غیب جرم خلکی نشان این صید میا و کمن
که و کمن از رخت و نیا چون روشنائی و قانی تبا
و محنت چون بار کی ابر بی بقا بخواید نعمتش الفت نباید گرفت
و از شد اید المش اندوه نباید خورد و سر و بخرید
که و ان از غفلت مجر و گنی و نفس از هوا و زبان خود را از لغو
سعادوت خلاصی است از خود بیافت حق سبحانه و شفا و خود
و از خدا باز ماندن خدا بین باش و اگر خدا بین باشی خود بین

زیر که چون در بین نباشی حشام بن هاشمی قدس سره
که از توحید و لهجه بگریزد و باید که شومی زنند هستی آزاد و چهر
حباب آشنای دریاست اما چون نشد که ز کارش نکش و
عزیزی پرسید چگونه باید دانست که خدای عز و جل
راضی است یا نه گفت باید مکریت بدان صفتی که حق بجا
آید بنده را سپیدار و آن بنده از و راضی است یا نه اگر
راضی است حق تعالی نیز از و راضی است و اگر او را
نیت حق نیز از و راضی نیست و دوستی صداقت باید داشت
زیر که اگر یک نقطه تفاوت است صداقت رود و بدست
در و دل را و امجوز طیب به نکر و مکر ز لوی حبیب
غریبی بر و کعبه می نالید و می گفت بر و کار اغیر از این

که غدا بکنی اما بحسب هر تو کسی سیاهم که رنگت
از گوی خودم بگشت و سیرم مغربست زین کعبه بحسب زودیم
ما کثرت عصیان از تو نمیدانیم یارب زودت برور سیرم
سزایی پسید حکومتی در حق دنیا گفت کویم در حق چیزی که
به محنت بدست آرند و به مشقت نگاه دارند و بجهت بگذرانند
و درون او همه حیرت و برون او همه عبرت و در میان
چه جای عشرت باقی دنیا که پراکنده گشتن سبابت آرد
در و همس بق سبابت بحریت که موج او پریشانست
اینجا من جسمع که هر نایابست خوب زمینید اگر تخم خیر
در این کاری و نیک مهندست قوت اگر کسی را نشیزار
رمانی چون میدهد دست نکو کاری به چون میکند

که از آری به پل بسته خود بدست خود میزدی و نمی گفتم
اگر کاری به محافظت نداشت عافیت و مراقبت به
دولت فراغت است و لا زینهارت هم زینهار این
که داری غنیمت شمار غنیمت بدار این می را که هست که چون
رفت و بگریاید بدست شب و روز در تو کار می
پس تو هم در آن کاری کنی غنیمت عافیت عمر و حال
نیت و واسطه رفتن بس و بهار را دریاب ز کس و زوای
دویش است و رؤیای شناخت و در عجبی نواخت درین
سر مجاهد و دوران سراسر انوار شاهده درین
و در انجا رضا و بقا و فضل و عافیت زون از عید
لطف او لطیف است سرون از قیاس آتی اگر کسی ترا عجب

من خود طلبت تو از تو ایتم هست ما بیدار است بهشت

نموان شدن به چون تویی در هر دو عالم رحمت ^{تعالیم}

از کلام اکابر است جهان منکر که کیت در کرم خود بگر

تسلی صیت به نهان بود بهشت را کس ای ^{هوا}

تو جز تو نمیباشد مرا درون تنای حیات و وفات

کی حیات بشریت و ویم حیات معرفت روزی باشد

که حیات بشری بر آید کُلْ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ

و هر که حیات معرفت بر نیاید فَلَنْجَنَّتْ جَنَّتًا طَبِيعًا

و انما للمؤمنين حجب في الدارين خوش رانخت

سکین آدمی از فو فی آمد و شد و کمی خوشین را آدمی

فریوخت بود اهل خوشیش را بروی دوست اگر سکین او

دانستی که در پند بیستم میکند و چه نقد بر باد میسازد
هر آینه نام و پشیمان بودی و بخت ~~نشد~~ و رفتی نقد ^{ببعض}
عمر عزیز است که رایگان بر باد میسازد و عوض آن ^{مهر}
و مال جمع میکند پس چه باشد حال کسی که نقد چنان صرف کند
و متاع چنین حاصل نماید باقی تا کس نبرد و بمال کمال نرسد
خبر غافل نیست که نشیند خوش و در خانه دنیا مطلب خاطر جمع
اسباب طرب بجای نماند و چون طالب دنیا پوسته گرفته ^{سازد}
زیرا که تانیا فیه است و راز خویش است و چون یافت و محقق ^{نمود}
نقیس میسازد که بدگیری خواهد که داشت پس در بندگی ^{کوتاه}
کمی نیست مراغت و باقی بر توین و هر چند ساری ^{هی} آن
رام از نشو و اندازد و آیین ^{نماند} تا چند بهر دو دست ^{آورد}

بگذارند دست و پست پای بروی من ^{رفت} که پست و حرکت
که نیافت و انگش که نیافت و حرکت که نیافت ^{رفت} دست و پست
سبک سیر و فن قی ^{رفت} سبک سیر و فن قی ^{رفت} سبک سیر و فن قی
نابری که جهان عین شناسای است ^{رفت} طوف در و یک شمشاد
نیز که ^{رفت} و امر دنیا اگر چه امروز واقع است اما زود حکایت
و امر آخرت اگر چه امروز حکایت است اما زود واقع خواهد
باشد عاقل آئیده را شده داند و شده را رفته زیرا که آئیده را
نمودی و شدنت و شده را روی و رفتن است ^{رفت} و شدنت
و عمل کاری نکرد و فوس سر کار و ان بگذشت و من خواب ماندم ^{رفت}
نموده کسی خانه فریبده تر از دنیا و ^{رفت} و شدنت
از مرگ و غافل عجب تر از آدمی است ^{رفت} پر تو عمر چراغی که در زرم

ز نسیم مژه بر زلف آید تن چو بی سکو نیست معمور
دار جان در خمیاس مجلیست محمورش مار ترا و ستاده
که ابدی باشی نیکو نباشد که در بدی باشی ربا می دل را بر
نفس کرم آب کن ای غافل از خندان کل خوراک کلام کن
شمع از برای سوختن و راه رفتن است دل را نداده اند که مالین
در قفسینه و هنگام مهتیا زیست نه وقت تغافل و انحال
نقد عمر گرامی را عوضی بدلی نیست و تلافی گذشته در آید
متصورنی امروز هُمان به که فردا بکار آید و فردا همان بکار
که امروز در عمل آید بیست کن تقصیر در افسوس تاجان و بدن و آید
که بهر لب کزین شمی محرک دروین دیکر ذره محبت بجهت
در دل صبر از هر دو جهان حاصل اهل یاد همیشه مشا و دواز

دارین از او شیار باش و آگاه باش
با او آشنا باش سپ تا مگر می ترک جان و عوی کلن دعا
شر جانبار می نیامد مگر بر جان و شستن بدن ای دو فرست
می کسی است که از خود گذشته و با او پوسته که از خود

مطلب و اثنی شدن است و از بند عداوتی چنین و این

نوارسته و ارسته هم چند توان بود و درین رکعت هم

و هم زحدا بخیر مکه و سه روزی که درین در که می باشد خود

و اگر اگر کسی غریزی در مناجات میگفت آئی اگر چه فضل تو کا

سماجات او کرم تو مبر است از مناجات مالیک کن این انجا

تجید کین هر رستان نیاز است و چشم امید باز و زبان خوا

و از او ساری هم تو عرض بینوایی کردن و نالیدن و

کرون که در پشته که ساه بی طبع بی بخش شرط است
که ای کرون آب در عالم دو قسم است یکی از چشم است
دویم از چشم است آنچه از چشم است برای شش است
از چشم است شکی و آنچه برای شش است نام است از چشم است
بیت کوار و انداختن که حاصل می تواند شد اگر این قطره
پود و بی آل می تواند شد بانی گویند بعضی در چشم است
نومیدش کرت دیده تر و دل است از قطره نکند بیا
این سلسله چون موج جسم پوسته است چون شخصی از عالم
فرگند و مومنان تفحص کنند که چه عمل پسندید و پسند
و ملائمت تحقیق کنند که چه پیش فرستاده و در عین
بروز و نفع است و دنیا و آخرت و دنیا و آخرت و دنیا و آخرت

باید بروشت و در غم آخرت نشسته بود
باید فرستاد ربابی و در دست آن که با خون جگر خود
ز خویش بدرباری گرم پختند خود حسابان که کشیدند برین
همین شبه ز آشوب قیامت پختند شخصی از دای میگذشت زنی
دیدار و پاره پاره گفت ای زن شرم نهاری سر پوش
بجان من در عشق غرق شدی از سر و پای خود خبر ندارم و تو که
و عوی عشق خالق می کنی از سر و پا دیگران خبر ندار
بیشتر در قمار عشق باشد با خنقش مرا و تا کسی اول زلفت
مواجهه نشد دل در و تر با بجان جدا و انگشت
شق تو جان از غم می محاسبه کند ما را از غمت کس نکند اگر
بوی بهر که موخته رسوا نکند در مناجات کریمتی و گفته

آنرا ریاضت بر شبهای ششم و طاعت روزها جلوه

مستقیم بکشد چه کرده ام از آن نمکسیدارم که رتو

بعد است و رتو بمعصیت نه قبول تو بطاعت من

کرده ام از آن در گذشتم تو نیز از کرم خود آنچه دیدی که

ای فضل تو و رویگان را در آن خلقی ز تو مدعی خود

مشکل شده کار من بطف تو قسم ای پیش تو مشکلا عالم

شبلی رفته علیه چون از دنیا رحلت نمود نداری

ای شبلی چه آورده گفت ای پروردگار کدامی که بر درگاه

رو در نرسد که چه آورده گوید چه خواهی که شمع و بنابر

میکشد طبعی دیدار و میفرستد گفت ای طبعی

نمازم دارم طبعی بخود و مانند مجذوبی که سر و دست

اگر تخیل نیست نمیب توانی خورد گفت اگر بگوئی من میخورم
گفت همیشه درخت درویشی بیار و آمله درخت خالص
و درخت حسان و شلخ درخت تواضع بنهر را
بدسته توفیق بگو ب چون کوفه شود در جای برشته
و چون بخت شود در و یک توکل بیند از آن و یک
بر و یک من قناعت کند از و اش عشق سرور و آب حار
و در زیر و لکیر مروت بجنابان تا بقوام رحمت در جوار
و در محل ندامت فرو و آرد و آوند همیشه انداز و باه گرم
نمید کرد آن و در خلق بیمار ریز تا شفا یابد
لغو ای عام و در شدن سبت از اوش کناه و لغو ای خاص
احتماب سبت از ماسوی الله و حقیقت است که بی توشه در راه

عشق بسته نتوان بر دوایی زار، شوق مرده فحش طمی
چون بری نیایی چون نیایی بری، بی یک دم با خود
بس که کسی، ز که دوری و با که هم نفسی، ناز با بدیدان
کن که کل کل نه خاری و نه خسی، بد آن نختیق که بهره گرفتن
در روزهای بسیار صبر کردن است در روزهای تنگی
جود و دران و سران نمی که هست، هله از بعدق و غفلت
هر چه جز عشق نیست ای است، اگر شکر خاری بود جان
حق تعالی عالم و مطیع بر اسرار و دوستان خود
بنده از بندگان را بنمخت، بنواز و نظر عاطفت بی انداز
مقدار دوستی بروی غیبت آرد و باغی درین عشق عاشق خود است
آن غمور حریف آئینه را نمیکند از خود دور، هر کس دارد و بدد

بقدر خود و دین خود زیاده پسندد که کسی باشد که بر این
نظر باشد دوستی کند و بیند که نظم بغیر او چنان است
که در دنیا است آرد و او را بهمان پسند مستلا سازد و پس
از او بگوید که از این است که احببنا لا اله الا الله
و الله اعلم بالصواب
چنانچه سجائی کردید و باقی هر چند که عالمی است شیدا و
حکمت به غیر منی ما و او را یک خواجہ ہزار بندہ ہر امی شای
یک بندہ نہ نیکوست و موسوی او را از این سیرین منقول است
کہ اگر از محبت سر نمایند و رکعت نماز و جنت اختیار
و در رکعت نماز بگویم کہ در جنت حظ نفس و رضای او است
و در نماز محبت موسوی و ذکر مرئی ذکر موسوی اولی اندیشہ یکسا

درستی خود بهتر از عبادت خداست و دوستی خود
بسیار وصال و دوست طلبی کنی از خود بگذر که در میان
تو و او بجز تو حاصل نیست ^{باید} بوی گل و نسیم صبا می آید
که بگذری از خویش چهارمیست و ایشان ^{ششم} ماست
از فت و کی ^{بگذر} که از کی بگذریست و ایشان ^{قد افلح من}
و قد خاب من ^{و شیهما} حضرت جل شانه میزاید بدرستی
نملاج یافت اندک پاک کرد نفس خود را از فسق و فجور و نوبت
کسی که پنهان کرد نفس خود را به فسق و فجور که فسق و فجور ^{کین}
پس ای بنده خدا چون دوستی که رستگاری در آن ^{نفس خود را}
آلوده نکنی به فسق و فجور پس به اندک پاک نفس در چه چیز ^{است}
و آلودگی این در چه چیز اکنون میگویم شمع چرا ^{است}

که بر سر ی که مد عالم بود از این پنج بسید مدون نیست و پنج
خیر است که هر سه چندی که در عالم بود و هست از این پنج بر سر
خج اول گرفت و شرکت و نفاق است و به قدرت و محبت
و پنج دوم ایمان است و توحید است و اخلاص است و سب است
مطاعت و از این پنج اول به پنج ثانی پاک توان شد از لغز یا
و از شرک بتوحید و از نفاق به اخلاص و از بدعت به عبادت
و از معصیت به طاعت و چهار خیر و لایس کند عفت او
نی انکه داند که بنام اویم و بندگی نکنند و اویم انکه داند که
و بند او است و این کرد و سیوم انکه داند که کار با تقدیر
عجز و زبونی شد چهارم انکه داند که باید رفت و زانو برگیرد
عزیزی پرسید که توحید چیست گفت به چهارم میگویند

و نهیال در تمنی آرد و فطرت در نماید گفت میخورد
سازد و بداند که آن حق نیست بلکه حق و ای این حق
حکیم شای کویست هر چه پیش تو غیر از آن ره نیست
تست الله نیست عزیزی دیگر نیست کویست
حسن سرمایه تست خورشید فلک چو زره و در حاکم
کفایت علی زمانه ان توان نیست از ما تو هر آنچه دیده بایست
عزیزی کویست آدمی را به از خاموشی خیزی نیست
و هن حق است کراه سخن نمکند و هر چه سخن حق نیست
غیر جانگاہی نباشد حاصل اهل زبان شمع چون خاموش گردد
خود امر هم است در مجلس و عطف و تذکیر روی محض
میگفت ای عزیزان آنچه من درین مجلس سال برب

بشما گفت ام و میگویم فرد دوستی در یک بیت گفته
اگر بران عمل خواهید کرد از همه مستغنی خواهید شد
بیت ز روز گذر کردن اندیش کن به پرستیدن و او که
پیشتر کن به سر سبز لی رسیدم و یوانه را دیدم بخاک و غن
فقط دیده و زراغان بروی هجوم آورده و برش آب
می سارند گفته ام که ام عا شق و سوخته باین در و در
ز و یکش رفتم جوانی دیدم نو خطی چو دفتاده و کارش
باز مانده گفتم پرور و کار و دوستان درگاه خود را این
من او را می تا نفعه نمی بخاطرم مگذشت جوان من را و بر
که امی ابو سعید مشغله بدار تا این مرغان نپرند که آنها
طش بیانی اند که دستاوه دوست اند تا این دیده و

بنی محبت بنوازند بنیت در مانده در دیم ولی خورم و شاد
مارا چه نسیم از دور که محبوب است از این باز و دشمنم از
میکنند قصد هلاک کرم تو دوستی از دشمنان نه از کرم
کرم تو زخم زنی به که دیگری مرم ورم تو زهر دهی به که دیگران
ترا چنانکه تویی هر نظر کجا بیند بقدر نیش خود هر کسی که
غریزی میگریست و میگفت دارم و گفتم
بیامرز و پس صد واقعه در کین بیامرز و پس
شمرنده شوم اگر چه سی علم ای اکر مالا کرین بیامرز و
دل عارف دریاست و همه علی موج آن دریا و دریا
دل همیشه در موج است تا صاف گردد از جمیع آوا
ناسده و شهباز خسته رویه و بعد از آن بان موج کشیده شود

از عبارات با سویی الهی و بعد از آن باز موج می آید
و بعد از آن جمع الفاس و حرکات و ارادات محسوسه
و بعد از آن باز موج آید تا صاف شود و از بود وجود و
شود و که داند بود و انیت قیاس کبری و هم علی و
بین مرتبه تا رک نکند از ما سویی الهی تا تهی نشد با تو در
هی بی نه ترا حکایت اوست تا دست کل رخا بکند
در کردن و بران نیا و سخت آینه چرخش نکند
نمود و بی نشان نقاب بر دست گویند مجذوبی در کورستان
مقام داشت حره با او گفت چرا بمغور نشی می گفت اینها
ندید و بمغوره اند اینجا آید پس معمره اینجا باشد گفت ای دلخوا
مغش نشان را نه میگوی گفت اگر دیوانه بودی دانی را بر با

اختیار کردی و بی بد و نیاید زبند و هر که دوست
که دایم برسد و در دست تا اگر مردی بگوشان
که دنیا در دست آن را چه کردست که نمی از خفت
عباس و بعد از عمارتی عالی ساخت روزی در دیوان
رفع شسته بود که بهلول در رسید خلیفه بدو گفت ای یار
کتابه برای اس خانه بریس بهلول قلم برداشت و در دیوان
خانه نوشت قَدْ رَفَعْتَ الطَّيْرَ وَحَفِظْتَ الدِّينَ اِنْ كُنْتَ
مِنْ سَالِكٍ فَقَدْ اَسْرَفْتَ اِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ
وَ اِنْ كَانَ مِنْ مَالِ غَيْرِكَ فَقَدْ ظَلَمْتَ اِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
غُزْرِي بجهنم میرفت از حاتم اصم وصیت خود است
فرمود اگر یار خواهی خدا ایتعالی و سر همراه خواهد بود

که اما کاتبین و اگر بپرست خواهی دنیا و اگر منسج خواهی
قرآن و اگر کار خواهی عبادت و اگر وعظ خواهی هرگاه که
اینها پسندت نیست و دوزخ هر که خود به تنهای مونس او
خدا تعالی بر ملک است چنانچه چون تنهای منصفم یاد کسی است
چون منصفی کسی شوم تنهایم عزیز می از بزرگی التماس پسند
منو و سگ استیاشکسته در برابر او فستاده بود و گفت
فرزانه پسند ازین سگ گیر که تا پاره از خود کم نمود و بر شکم
خود زانو و اندک کردانی نیاورد و مصراع تسلیم و رضا پیش کن و
نموده و آتش کلید یکجائی است و نمکخنی رسیدن که در
نیست بود و از آنکه و آثارین مردم کیست بر مود و آنکه
بر دنیا گیرند گفتند دنیا عبارت از چرت فرمود و هر چه

بکار نیاید است چیت و نیاز خدا غافل شدن از فیض
نعمه و سرزند و زن هر که مشتاق شد خدمت کرد و
خدمت کرد و بوصول رسید و هر که واصل شد عار
بیت دانی که بایار چه گفت امروزه بخبر ما کسی دور گردیده
در نفسی کنجی مسترد و واقف نیاید بود که حق سبحانه
حاضر و ناظر است باینکه از حق تعالی شرم دارد و غفلت
نورزد که حق تعالی میفرماید مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرِجَالٍ مِنْ قُلُوبٍ
فی جوفه در ورون آدمی و در دل نیست که یکی از پیروان
و دیگری را بچسبند بیکت دوست بهر لحظه در تو نظر می
چون تو از و غافل از تو گذر می کنند اگر است که چون شب شود
رحلت نمود و غریزی وی را بجاواب دهد گفت بگو حال چون

گفت چون از دنیا رفتیم در مقام حساب نشستند
خطاب آمد ای شبلی نامه بخوان و حساب خود را بخوان
تا تسخیر چیه چون نگاه کردم و ملا سید را دیدم گفتم
ای ار خداوند این نامه شرم بشر طبع خوانم که مرا رسوا
نکردانی خطاب آمد ای شبلی روزی که گفت ه میگرد
رسوا نکردم اکنون که میبخوانی به اگر و انهم
شیخ ابو العباس در آخر عمر دست بر سینه میزد و می گفت
خداوند ای که تمام عمر مرا دیدی من او را ندیدم
میکنان من برش عشق که خفت و در طلب بهستی با
آخر خود را بوصل لایق نشخفت بنشست بدو و داغ و
بارگناه

خود شنیدم و قول خود فوسل بود و بستم فیض
بدلم ز عالم غیبان تا محو شود خیال فاسد زوالم
زیر که چراوست آدمی و قیامت بوض است و نه تمام
وفات مبسوط این دو بیت بر خواند شعر مقبوض
كَفَّ الْمَرْءُ عِنْدَ وَلَانِهِ دَلِيلُ عَلَى الْحَرِّ الْمَرْكَبُ فِي
وَمَبْسُوطُ كَفَّ الْمَرْءُ عِنْدَ وَفَانِهِ يَقُولُ انْطَرُوتُ وَخَرَجْتُ
بِلَا شَيْءٍ وَرَطَوَاتُ كَعْبُهُ بَوْمٌ جَارِيَةٌ حَبَشِيٌّ رَأَيْتُ
كَمْ بِسْتَارِ كَعْبُهُ وَرَأَوْنِي مَسْكُودٍ إِلَى الْمُحِبَّةِ أَغْنِي
ذُنُوبِي كَفَّتْ مِائِي جَارِيَةٌ كَوِ مَحَبَّتِ مَنْ كَمْ تَرَأَى نَوْبِ مَنْ
بِأَمْرِ زَاوِ كَفَّتْ مِائِي غَرِيزَ أَرْضِ مَنْ وَرَكَدَرِ أَرَأَيْتَ مَحَبَّتِ مَنْ
أَزْوَارِ الشَّرْكِ بَدَارِ السَّلَامِ نِيَّادِ رُومِي وَخَلَعْتَ إِيحَانِ عَطَا

بسیار هر صفت که میر شود بکن جهمی که خویش را کوفی
آن دگر گشتی است هر که از خدا به خواهی گفت عافیت روزگار
تا شب گفتند این عافیت که شبانه روز دار
گفت عافیت شبانه روز من در آن هست که در آن روزگار
از من گناه سزاند در این در پایی گنه شد دل پیارم
یاد چه شود و اگر مرا گیری و اندر غم آنچه ترا شاید
و نذر گرمست آنچه مرا باید هست و نذر گرمست
اول به اعتقاد بر معصیت است از بر طاعت زیرا که در معصیت
فضل در کار است و آن در تو موجود است و در طاعت
در کار است و آن در من مفقود است طاعت سیالی از خلاص
نجای ره نبرد و خجسته تقصیر شاید به فریادم به

حاجت و هر حاجت را راهی هست که بآن راه رفت
بجای رسید و حاجت مرد و مرغ و پرنده و آخرت
بزرگان حاجت عقل و عقل بر دو قسم است غریزی و تفاد
غریزی از صفات است جل جلاله و مستفاد فایده آعلم
حاصل نیست مگر بصحبت عقل غریزی و هرگاه جمع شود
عقل غریزی با تفاد قوت میگیرد و نورانیتر
و عاقبتی نیست عقل را مگر هوای و آرزوی نفس و هوای جسم
به اعتبار مطالب کلی هوای طاهر و ویکه است
منزل مطلب هوای نسبت باصل هوای منحل منزله
اتش اندر وخته است به اش نهان پس هرگاه متصل
رود و هوا بمطلب خود مشغول میشود مثل اش بهیچ شغل

از هوا از مطلب خود ساکن شود و هوای کامن باواند هوا
که به بلای بیداری و کوشش کند و همین که مطلب
نشدن است و خسته بلند کرد و کم یک مانعی اورا منع
وارش تعال اورا و اوارد و نیست آن مانع الا عقل صحیح
درست تمام و گاه هست که عقل هیچ عارف سخنان
مانع هوا تواند شد و او را از شهوات نتواند برید پس
هر گاه عقل را انحال بود اگر چه دانند رسد خود را اما نتواند بر
خود و کمزری خود را اما از آن نتواند گریخت و گاه هست
که عقل عارف بحقیقت چیزی مانع هوا شود و این بدو
است و عقل را ضعف هوای پس اگر قوت عقل غالب
تجلیست هوای قدری باید به غلبه عقل اگر چه در مشیها

خود می پندارند تا در نباشد به غلبه هوا می مگر پند
به عقل استفاد و چون ما و ایشان عقل کامل ندارند که مانع هوا
شویم و هوا هم ضعیف نیست که ترک مرغوبات هوا کنیم
پس ما چاره می که مواظبت به تعلیم علوم نماید که شاید عقل
غریزی قوت گیرد به عقل استفاد و مانع هوا گردد و از شیوه
سهم چرخ با این استر ان افروخته زیبا و صورتی وزیر
هر چه در بالا است صورت زمین اگر بر زوایان است و بر و بالا
نهان با اصل خود می کشد عقل کشی آرزو کرد آب و آتش زوایان
حق تعالی است ماحل و عالم همه دریا بر ضحایر اولی الایسما و است
که تخم هم وجود آدمی را در صحنه ای دنیا که مزرعه آخرت است
از این می شناسد اندک بار عمل بسته جهت خرمسکه و غرض که

علی را نینا وز و نهال هستی ندکارا و بوسه
نه ای جهان برای آن نشانده اند که شمر سعادت
اور جوش بهار استخیر بی ربکی گونه خجالت غرور
سمان امکارا دیده آگاهی برای آن کشا و اند
رسوق عناصر مستاع عسکر انما را از طرار هوا
طقت تواند نمود و فارسیان امق بل و بهار را و کا
تیار برای آن بدست داده اند که در ضمن سازند
ی سعادت نیکی تواند بود ای ای انکه معرفت
ست با تشریفی که عالمش محبت است ^{نظم که هر} بشامی
یار است بر و افسدم که هر قدم معراجست ^{عطا} ز کرم
نمونه را امید کرم و اشتن است از خدای عز و جل

مالک و پسر را پس از مرگ وی بخواب و بیدار پرسیدند
که خدای کریم با توجه کرد گفت در آنحضرت که با ارباب
و ذرات بی شمار رفتم و بنیکوئی گمانی که مرا در خبر او
بودا گفتم آن مرا پاک نمود و چون خود نبود و خوب
روی پیوسته می سفید آوردم چون خود گفتم که ناامیدی
نفرمان تو بروم و امید آوردم و من ای نام و لرزان
مزلوح کارها خاک در تو تاج عمر است با راه صفات ترا
چون روم که من دارم بدوش از گنه خویش بارها صاحب
امیدم خوشن و شست و امن آید واره طوبی این
که و عجمه نفس را می رندم نه مرا اثر است و به هوس
نیشم و ام ترطش پیش است و مستم نه به شمار می

مقصود من مؤلفه ووجه تسمیه

هر صفت خواهد بود، قدر تو بقدر معرفت خواهد بود، و چون صفت

کوش که در روز جزا خشنو بصورت عفت خواهد بود چنانکه

عبادت شقیل و کراست بر نفس کراست در پیدمندان

چنانچه کاری کس سبک تفت

وزیر از وی عمل و عبادت بزرگ و معروف نزد کسی که معصیت را عادت

خوارست پیش می طاعت و پیش کسی که طاعت است

نوارسم: پیش می‌جست خدایانی و معاصی

توبہ رسم فی نذرہ نمینکشتن شبلی رحمہ اللہ علیہ

مکونه گفتند و ندان در نعمت خوردن سووه در زبان از

مکرون نیاسوده چنان عصیانم از اندازده شد

که ناز و محبت برده سعت خویش : اگر خاشاک من بر سر
باشند : ستم و رقی اش کرده باشند : شخصی از
پرسید که ایس را تو من داری گفت نه گفت چه گفت آنم
مشغول و ستم که از دشمنان چندانم ^{طلعت} ^{اللهم}
کار الهی را سیری نبوده نعمت آگاهی کی در ملک
از شربت وصل باور یا نبوده شکلی ماهی پرسید ^{و فرض کردم}
گفت سنت ترک را و من رضایت محبت مولی بنده آنی که در
بابی الله تر است ای الهی ^{بکلیه} ^{خدا} ^{بزرگوار}
خواهی : عاشق چو برون رفت و از پرده خست ^{یا در آن}
شبلی رحمت الله علیه چنان گریست که تا بینه
روزی از بازار میسی که شست طیب و از روی ^{خبر مردم}

سید و نگاه او بشیخ افتاد و گفت بیایا چشم را علاج
که منق را به بینی و از غشم بر بی شبلی بخندید و گفت
بطل شش من بیایا سر برده و چشمم که خلوی از بینی
به بینی رانی روزی که جمال دلبرم دیده شود از فوق
تا بقدم دیده شود تا من هر سر را دیده در و برم یعنی
دوست کی دیده شود هر دو عالم حجاب است و نه حجاب
تا با خود می سرگرنایی بیست از وجودت پنهان ری
جانان و حجاب پرده چشم خود می از پای سار و حجاب
ای نیز اگر تو ترک حجاب کنی سر و عالم عجب
به چه حجاب خود توئی اما بی تو نیستم این جرئت
از این سبب بر هم نیست این سخن را که بیهوش نویسی

ازیرا که نه پوست به بر دست و نه مغز بی پوست میباشد

ما هیچ نه ایم و جمله ما هم با که چون مکسیم و که همساییم
عادت کن به بر دست کوی تا این که روی از کذب با وفا
با شرم تا اعتماد را شایسته شکر کن نعمت تا شایسته بی
رحیم باشد به بخشش تا از ریج و محنت در امان بمانی
حوصله شاد از نعمت و دولت مردم تا خلاص شوی از دست
کوی کسی را که نعمت و نعمت ده کسی که شکر گوید که
اجل کائنات بحسب ظاهری آدمی است و اول موجودات
و اتفاق حسن و مندان آنست که سک حق شناس
از آدمی ناسپاس را با را بنیال با شناسد اما اگر در
از خار گل و زلف نرسد و دنیا کردی از عهد و شکر تو بر جان

ما مبدء انیم آنچه با ما کردی باز از من عذر انسان با حق زمانی سپید
عطا کرد دل و زبان و جوارح دل از برای تو حب و فرمان
از برای شهادت و جوارح از برای عبادت بنمای
عظم است و سر همه هسته زبان و دواهی همه معصیت با
تو فقیر آنست که خموشی او به فن کند و سخن او
به ذکر بهترین قو لها ذکر است و خوشترین فعلها عمارت
خصلت با حلم و خوش خلق با خویش و با بیکارگان
از خوش سخنی کسی نشد با خوش سخنان کسی ندانست
کجاست کلام خوش که نشنیده او هر چند که نرم و درویش
محبوبی را با سلطان علاء الدین به سابق ملاقات
از وی سلطان پرسید که چکنم که نجات یابم بعد گفت هر چه

حق تعالی با کمال باری و استغنا از تو با تو کرده

تو با همه حشمتی که با او واری مانند کان او میکنی

کم خدستی معاندان کنست انعام هر چه میسختی جان

ای بنوازش و رخو کرده باز از من و از طاعت من

بر درت ای مایه ده زنده که پیشه ما چسبندگی خدای

که ترا نعمت هستی و او در خزون تو خرباک دل نهاده

او یک رو باشی و یکدل و از غنیمت او معوض و بر مقبل

دل بر اخص پاره کنی و هر پاره وری مقصبت می آواره

ای آنکه نقب بد جان روست بر مغر خیر حاجت پوشت

دل در پی این آن نه سکو است که یکدل واری است یکدل

تغذیه عبارت از آن است که دل او بر طبعی مایه

پراکنده سازی و جمعیت آنکه از همه بشمارده و آنکه پروا
جمعی بخان بروند که جمعیت در جمع سیاحت و تفرقه باشد
و جمعی بیداشتند که جمع سیاحت و سیاحت تفرقه است
از همه نشانند در این ای و در اول تو هست از شکل
مشکل شود و آسوده تر اول رسمه چون نقشه در
آن به یکی سیار و گوییم از حق سبحانه و تعالی در هر جا
و در رسمه حال بظاهر و باطن و مظهر و مخفی که تو
از نشانی او بر درخت سومی و دیگری طریقی حنا
بود که آشته راه و دیگری سپری ربابی آمد سحران و لغو
سحران گفت ای از تو بر خاطر من بکران شرمست با و اکین
نموان باشم تو نمی چشم نبوی و کران توحید یگانگی

دل است یعنی تخنایس و خبرید او از تعلق بجهت
و تعالی شانه از روی طلب و ارادت و هم از جهت
و معرفت یعنی طلب از اوت او از همه مطلوبات و سر او
منقطع کرد و و همه معلومات و معقولات از نظر بصیرت
مرتفع شود از همه روی توجه بگرداند و بغیر حضرت حق
آگاهی و شعورش نماند را می توحید بعرف صوفی ای صاحب
تخلص دل از توجه او بعبادت و ریزی ز نهایات مقامات
کنتم تو کرفتم کنی مطهر ما و ام که آدمی بدام هووس گرفتار
و و ام این نسبت و شوار اما چون آثار جذبات رطوبت الهی
در روی ظهور کند و شغایه موسات و معقولات از زبان
دور اندازد التذات و آن غلبه کند بر لذات جسمانی

و راجات روحانی گفت مجاهد از میان جبریت
ولدت مشاهده در جالش آه نزد خاطر از مراحمه
بیدار و وزبان حالش پس ترانه ترنم آغاز و ^{مسئله} کای
جان مست زیاد تو مرا و ی پایه غم پست زیاد تو مرا
بذات جهان راه در یافت کنم و نوقی که در دست تو
تخم وجود هر موجودی که و بهقان مشیت ربانی و زین
کشته مستوفی قصاصات و طیفه اش سخط سحر و رور
کشت زاری نوشته و نهال هر حیوانی که در ریح
که دن نشو و نما بر آخته میر آب عنایت سبحانی
بایقی از جو یار مجاری ایام و لیلی و در پاش روان سا
و سب که روری حلال نه جان ننگ فر است که کجاست

سعادت و امن و سعادت بطور شایسته حرام باید آید. و بطور
نقص شویم کیش نه آنکه رخصت و رست که در تحصیل ^{آورد} شود
طریق مخالفت حق است بدست که سعی باید نمود
سوخکان آتش تقوی بکباب کبر ساخته چون بی کباب
نروند و راتبه خواران میبخش رضا بنان سوخته و آغ دل تن
بشکر شیرینی مرچرب شیرین چون و و شتاب و لا
از راه نروند عالی همستانی که با اولیا و اسباب همسفره
کرشته با فرعون و نمرود همکاسه تنعم نتوانند بود و در ^{فنا} ^ت
که میطلبند قضا نعمت سلیم و رضا آموخته اند و راوی ^{لذت}
از ناز و نعم دنیا نتوانند نمود و سیر چشمانی که بر سر و ان ^{بفت}
به محکمش شور باقی قضا عت کر دیده اند و دیده نیک

ش. بک نشاند کام سکاری پر میر کا بیت
و اصل تقوی و فضایل هر بنام از روز اول دین
عوض نیست و ایام را بدل ز پس دین را و ایام را و
غیر نامه دشت و کار خود باید ساخت ^{وقت} ^{مردان}
که هر نفس پاکتر است در وی که درین سبقت عالا کتر است
در باطن و جود بی پاکتر است هر چند که پاکتر بود خاکتر
کوین در دنیا پور عجزه بود عسراقیه نام از دریا سوال
کرد وی چون از و سار رفت بخوابش دید که گفت حال تو
چون شد گفت مرا گفتند چه آوروه گفتیم آه تمام عمر
بدر و روز گذشت مرا با این مردم جواب میدادند که خدا و
کنون گویند چه آوروه اندازید که راست میگوید از و

و او را دید ز روی بهمت خوب از سر دنیا و در که شت می گفت
یوسف بر بهمت من از فانی ناپایدار که شد من خدایان
بهمت شماست که از باقی برقرار که نشسته اید یعنی عقیقه
ست و شما طلبیدم و بمطلب رسیدم ایام چه بود آخر

بی طلب یا بزرگی غلامی خرید گفت ای غلام چه خور
گفت هر چه خورانی گفت چه پوشی گفت هر چه پوشا
گفت کی خنسی گفت هر جا کو می گفت چه خواهی گفت
بنده را با خواست چه کار خواست خواست قت من
را بپوشان چون دایره ز پوست پوشان تو ایام و ز دایره ناله
تو ایام که بزاری منم از خردشان تو ایام از روزنوازی منم
تو ایام سر سبز دل و نیای ناپایداری منم است که شت

و که اشتیاق است و سرشته خواهش اینها که آن بی شمار
بدیده عبرت پر کردنی و انباشتنی است و ای روی که
ببرشته آمال و آمانش از چار و دو تنگ بر سر عقلی
نفسین کو و ک فریب لذت فانیش فرفته کرد و حیف از
عمری که در بازار محبتش تلف سازند و در بر آفتاب
که در کشیدن بار محبتش در سازند ^{مکرم صفا}
عالم غدار بش نیست آینه آب سبزی ز فکر بش نیست
در عالمی که دیده دل را کشوده اند یک چشم خواب و لذت
بش نیست روز نشاط زود و به انجام میرسد که بهر شاد و
نار بش نیست الهی کلام کلیم تست سبحانک انی نبت الک
ندای ندیم تست لا اُحصى ثناء علیک ما مفیدان بی

این عهد و پیمان محل جان کنسیم و ورین دایره ام
قدم و دم ز نیم ای و سر اوقات لم یزلی به فرو
معه و ای بر سر لایزال بود نیت موصوف
ای صدای ملکوت قل الله شمس ملک الملک رانی
جبروت کل شیء ملک ای برقع جمالت الکبریا
و ای سر صده جلالت الیغنی و لا یسک ای همه از کمان
و ای همه از غایت بنده نواری همه ز حد لاسک
تا خاک نمناک همه سر و نقاب ما عرفناک با کبریا
اگرستی پروست که چشم عقل حیرت فروست
ای کار همه ز تو فرسم چون مرهم
زارش که بنی آرزویم از روی کرم و آرزویم خنجر

گفت از دنیا که دشمن و دوستان را خداست و هم
دشمن دشمنان خدا دشمنان خدا بود هر چه
عملین کردن ایشان و دشمنان خدا را بجهت
کردن ایشان است و در خیر هر چه مکافات عمل
اهل دنیا را همین اندیش دنیا است بدستی که دنیا
مانند ماریست که بطاهر شرفی دارد و در باطن زهر قاتل است
هر چه پیر از دنیا که بواسطه خوبی و طراوت ولادت
به عجب آید و کم کن و القاب به آن منما که باید اینست
توانند و مگر از عسر خور و در گردن دنیا و قصد
که لازم جمیع نفع و نسیب و نیافتند به حد
که جدا نمی از ضرورت و بهر چه از دنیا که نفس توانان

خدا کنند و تراش که هر چند اطمینان بسیار
در چیزهای دنیا بیشتر بود و صاحبش اگر شده
و حرکت دهند مگر و نه که حقوق خدا
بر ذمه بندگی بیش از آنست که به این نماز و روزه نافذ
او ای آن توان نمود و طریقی که از بندگی و نشانی آن
و ور ترست که بپای شکسته است به این طاعت
از مراحل آن توان نمود و طریقی که از بندگی و نشانی آن
دستی چند از آن تا توان ترست که به قدر فاف حق پرست
تواند پرید و کشتی غریبت خلایق را حمال و اشیای
از آن کران باطل خدمت که از می تواند رسید عای که
بیکه مقربین و زمره کربوبین و او ای بندگی محزون

و چاکب سواران مرکب سی و کوشش در قطع نواب
عبودیت راحل باشند ما چه رکان سیدست و ما به
خدا پرست ما به اندک مایه عبادتی که بخت ارمی
آلوده و کروشش از گردن اندکی پیش قدم بود این بود
چندین عشر و رتوبدن و از تسبیل و مافولش در دیوان
یوم الحساب اندیشه کرده اینست اعما و بران نمودن
بی عقلی و سفاهت و غایت سبک مغزی و بلاهت
ای فتنه و فجور کار هر روزه ما ای پسر حرام
و کوزه ما سبخت و روزگار و میکریه عمر را بر طاعت
و بر روزه ما حضور قلب عبارت از آن است که
وقت که می مایل و خیالات حاصل بر تافته خود را متوجه

بدی سازد و پرده فراموشی و نسیان بر او اندیش
این نوشته در خارج برای خالی بد کربان
پر و از و این سعادت کسی را میسر است که از دام تعلو دنیا
مست و از خار و لبستکی بیاب و کشتای وارستگی
باشد چه آدمی هر چه تعلو داشته باشد پوسه
سپاره که صیاد و نیاید ام علائقش کشیده و قلاب
شیرین آن در کام مامی و شش محکم گردیده با چگونه
دریانی ذکر و محو لذات بندگی تواند شد بعضی از انکا
وین سخن می بین و تمبشلی و نشین و اگر فرموده اند
که خوشش دنیا ماند سیر کین سبب که در زمین دل
و فکر و حیا و سا چون مکمانند که از آن هر سیم رسند

بر سر آن هجوم می آرند هر چند مستی بازی بازی
و تا آن سرکین هست نرسدش و خروش آن که آن
منستوان رست پس چاره آنست که بجار و منست^و
سرکین محبت و نیار رفته خانه دل را از آن پاک ساز
و از آلوده هم کمان اندیشه و خیال آسوده فارغ اسبان
خواهر جزیر بکام دل به تناول نعمت بندگی پروا می یکن
اگر نعمت کجاست و صاحب این جرات گوشت
نوت شد که از تو دنیا و شمنی در خاک رفت دست برد
از سرافسوس مالیدن چرخ در میان رفته و آئیده دار
نفس و اینچه رنجه که بر یکدم من و حیدر چه
نفسی که از خون آنچه بکار آید و صاحب آن تعظیم

نوفیرامی شاید علوم و مینست و هر سرهای تحصیل
تا از بوجند رض اصلی از تحصیل و مینه تنبیه اخلاص
عمل و تقرب بدرگاه خدا استعالیست و از انجمله تحب و از
ما و منی و محلی بکلیه تواضع و منبر و منی که از اعمال
و اشرف عبادات باطن است ^{که معنی} و چو داری سر
کرار راه دایم سیروی سیروی که ملوک کام دل و نفس ^{است}
چه همت زول خواستی حاصل ^{است} اکوین پیری بود
بر یور صلاح آراسته و کو هر پاش از صلب نایا
وارسته فیض مجالست ز باد و عبایان عصر را
در یافته بود و از تاثیر روی ل از خواش ^{است} در خلافت
بر یافت طریق سلطنت و از روی سیر و افسر

ترک گرفته و خانه دل را از حسن و خفاش پاک اندیشه پونا
رفته و از جامه باغیبه اندک بپوشیدی و خون
رخش با یک اطلس و و پانچوشیدی مرغ دلش از مگاه
علاقه بسته بر شاخار مطلب بلند می اشپان سینه
پوسته بکورشمان با رفته نه طرعت نکریستی و
کلمه اعتبار مانند ابر بهار زار زار گریستی و دوزی از زو
جبهه پشین بر قسامی که پدرش با و ز او خواص خود انجمن
بود کید نمود و همی از حصار آن مجلس گفتند که این پسر
این وضع نامناسب بر امیر را در میان پادشاهان سنگ
پروعه نمی باید امیر زمین باب با و عاقل نماید و این
بایستد بر پادشاهان رجوع نماید این گفتند بهارون

رسیده پسر اعلیٰ بنید و از روی مصطفی بانی در آنجا
نخستین و لغیب بگوشتن پیش کشید آن نوجوان
چهل کهن و آن خور و سال بزرگ سخن و رجوا گفت
عزت و نید دیدم و ثم تخلص و ولت را بسیار خندیم
مرا رخصت ده که یکچند بر غرت عقی جویم و راه خصل
آبجهان بوم که غرت دنیا به منبانی ناپایداریست و
عقی باقی و بر قدر بارون رشید قبول نکرده اشارت
بوزیر خود کرد که ایالت مصر را بنام او نویسی که او را ب
مفوض و شتم بر گفت کرد و دست از من باز نداشتی نیز
مصر ترک و نیار بطور من و انکه از من از تو خواهم
بارون رشید گفت ای من زنده اگر چنین کنی حال من در

چون خواهد شد و روزگار من بپوشد چنان خواهد گذشت
ای پدر چون من از تو جدا شوم نرسد زندان و مگرداری که
خود را بایشان نسی و می و اگر من از خالق جدا شوم حکم
که او را بدلی نیست و مرا کسی نمی بخشد و او نتواند بود و نام

موجب ارشاد شریف میاید صاحب دقت و دجها

پرو شد فیض سان نیز در شده روح می

کو میسر و زنده روح کرامت حضرت ^{سید} خواسته

نگاشت یا راقم حقیر حقیر عبدالمذنب محمد ابراهیم

غرض تقویت کرم یاد ماند

که هستی را نمی بینم بجا

1000

و در این کتاب که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب

در این کتاب که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب

در این کتاب که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب

در این کتاب که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والعاقبة للمتقين والصلوة على رسول الله
اجمعين بعد انك ابن شمس و علم ذكره و حفظ و حكايته احدث
اربعيني و اربعين و علماء و شيوخ كرام كتاب و ابرار
نام نهاد و آمد و برین شیفته است و باب الفنیف کرده اند برین
و اقرین موت و ذکر الموت و ذکر الموعود

الاعضاء و ذکر شیطان و ذکر نارا و ذکر
در میگردان و ذکر ملک الموت و ذکر
و ذکر انما تبین و ذکر الموعود و ذکر
الصوت و فی الفیض و ذکر قطار و ذکر
و ذکر عشر الخلائق و صفت الانبیاء و ذکر البراق
و ذکر نوح و احوال و مورید و اهل بیت و سر المذنب

بسم

[illegible]

از حضرت جل جلاله آنست که آفریدم و پراوردم و بستم و در خیمه
عزت چنین خوان شده که بنیوی بدینیک در مخلوقی که بجهت شایسته
و پراوردان از حضرت عزت فرمایند عذر را بیاورم و اگر عذر را نیاورد
بفرستد از آنکه میفرستد بعد از آن عذر را بیاورد علیه السلام چنین
میفرمود که ای پسر من که از خیمه خود فرستد و گفت که عذر را نیاورد
خداوند قوتی نهد پس از آن حضرت جل جلاله عذر را بیاورد
قبض خود و در دود قبض و کس آن بعد از آن و کس که از حضرت عزت جل جلاله
چنین میفرمود که ای پسر من که از دود قبض و کس آن بعد از آن و کس که از
حضرت جل جلاله از آن شد و کس آن بعد از آن و کس که از آنجا که از آنجا
که جدا کنم میان شوهران و زنان که جدا کنم
که جدا کنم میان کنه میان و خلاق که جدا کنم
و اما در آن که جدا کنم میان پسران و پدران که جدا کنم
که جدا کنم میان خواهران و برادران که جدا کنم
از منی از دم تو میاید که جدا کنم میان و از دم تو میاید
که جدا کنم میان و از دم تو میاید که جدا کنم

و اما در آن

[illegible]

[illegible]

[illegible]

که خدا بیگانه است و در پیش آفریده است و دست خداست
بشمار توکات بر که آفریده است و این که اجل آدمی به یکساعت
و لا عمر او مقدار چهل روز باقی ماند شصت و هفت روز و ای پیغمبر اولاد حور
ای بر که در زمان آدمی است و دست خدای عز و جل می افتد بعد از
فرمان شود خدای عز و جل برای قبض روح آن آدمی چون این فرمان رسیده
او را در آسمان است خوانند و او را در پیش چهل روز زنده خواهند بود
در میان فکر روح و غیر است بدینی که ملک الموت را در وقتی که قبض روح
خواهد روح بگوید غفر الله له و تعالی و هم نام از خدا بیگانه فرمان شود و بگوید
بگویند که مرا از خدا بیگانه فرمان شده است بگویند عینی قبض کردن را بعد
خود بطلبید بعد از این روح از ملک است نشانی از قبض روح کردن خود بطلبید
بعد از روح گویند بدینی که خدا بیگانه مرا از خود جدا کرده و مرا را آورد آن
زمان تو حاضر نبوده و درین حال سجده ای که مرا قبض کن پس همان طایفه
باز میگردد و حضرت عزت و الجلال عرض نماید و بگویند پروردگار من
بنده من و چنین میگویند و ازین از برای قبض خود نشانی است
و حضرت بعد از چهل روز فرمان شود خدای عز و جل که روح بنده من را بگویند

و فرایند و می رسد به ثبوت بگردان و نیست چو آنکه روح بعد
 جانی است غیر از این عالم و معلوم نیست بعد از جانی او نیست و می ماند
 آن روح را بجا می ماند و بران میوه اسم الله الرحمن الرحیم می باشد
 چون روح بنده آن میوه بهشتی بهر دست بهر چون آید آن روح را
 شد خود مع الشاه یعنی نامو شاهی که در آن وقت در آن
 در آن وقت که خداوند الهی بعضی روح بنده خود را خواست و بعضی روح
 قبض روح را بطرف دکان وی میباید پس چون آید در دکان و در
 حد استعالی بهاران روح دکان بگوید نیست شما این طرف است
 قبض روح فرست برتی که در این دکان ذکر خدا تعالی میکردم و میفرمود
 باز کرد و حضرت عزت جل علیه و آله فرمود که ای پسر و در آن وقت
 و جانان چون کو به پس حضرت عزت جل علیه و آله فرمود که
 غیر از این و از طرف دیگر قبض کن پس علی بن ابی طالب
 پس بهستانی وی بگوید که نیست از راهی از راهی که
 پس در میان تقدیر بسیار میگردم و این چنان است که
 و این و شما گفتا بستم میگردم و هیچ برسد که میگردم و در آن

[illegible]

و کرم پس تحقیق در زبان گاری بی پایان افتاده باشد
فی ذکر الشیطان که طلب یار و زبیر است که در وقت قیامت
آدمی را شیطان لعین باینکه بگوید سر می نشیند پس بگوید
آدمی را که من خود را حق بگذار و بگو که خدا نماند و مانند تا این سخن
و شکی خلاص می آید اگر حکم و امر خدا تعالی برین رفته فی الخطر و شکی
بالکمال و التصرف و احیاء الایمان و کثرة الركوع و السجود معصیتی بخون
بنالشته یعنی پس پس آدمی بر تو باد شب و روز گریه و زاری
شب بیداری از ترس خدا تعالی رکوع و سجود بسیار کردن تا این
سخن و شکی خلاص می آید از امام اعظم السلام علیهم
الله علیه و آله پس بگوید که ای امام المسلمین آن کلام که است که بشود
در ایمان آدمی خواهد رفت غفور و بلند است ای امام المسلمین
چنین نمود که الشرق بالبدون یک غفور و بلند است ای امام المسلمین
آوردن خدا تعالی و کثرت ستر از وقت کردن و باینکه کان
خدا تعالی حکم کرد پس هر کس که این سخنان را در روز قیامت
بگوید نیای ایمان رود غفور و بلند است ای امام المسلمین

می رسد که طریقی است
وقت که خداوند تعالی شیطانی

عین در وقت عباد برای نگه دار و نوسه و من نشانی چه می رسد

کاش که بیاورد و نزدیک شدن نشیند و آن آیه بر ما یکس مع من گوید

که مرا این کاسه بیاورد و نمیداند که این شیطان است پس گوید که عالم اضافه

نبرد و کفر است هم من روی خود را طرف دیگر انداخته و در طاعت باقی می ماند

پایان کاسه پیش من می آید و با خود می گوید که این انسان کاسه آب بدو می

مکذوبه که بگوید که رسول حق نبود و تائب و دلم کسی که که بتو شکر دارم

شهادت رفته باز او بر نشانی می بردن و از او سخن شیطان در قبول گفتن

او از دنیا بی ایمان رود و خود باند سفاک و کینه که کتابت در این اسناد

رفته شیطان بداند و پانجم بدیم این آورده اند که در آن وقت که شیخ

ابو ذکریا و آن وقت حاضر شد که از دوستان به پیرمردن آری چون شیخ

در حرات دیده که لا اله الا الله محمد رسول الله گفتن سبک روی شیخ زده که

خود را به طرف دیگر گردانیدی و کلمه گفتی باز آن دوست نقیض کرد پس از آن

از زبان من چنین صادر شد که لا قول یعنی نگویم پس آن دوست از کنار

شیخ نفرت زده بهوش شده و آنرا و بعد سماعی خدا تعالی شیخ را بهوش داد

و غلت یعنی کجاشد نفس در پی پست تر افکند و گویان
این پسر آدم را چون آسمان است و شکایه که می شود و سنان و جبهه که ترا
و شتی که از آن به دور و دست که او را در کف و خنده نیز از آسمان سینه آید
الهی پسر آدم به سیاهی و غریبه و غیره را و یعنی هر دو را خود را و سنان و جبهه
بن آید و پسر آدم بیرون شدی تو از وطن خود را و شتی که می شود و سنان
ای پسر آدم را از خانه شتی که در آن جملات و خجسته های بسیار در پی دور و
که او را از جبهه و خنده نیز از آسمان سینه آید و شتی که می شود و سنان
اگر با تو هست که خنده خدا تعالی و در وقت که از آسمان را به پیش خود می آید
نمندی از آسمان سینه آید و پسر آدم هر گاه که در پی در دنیا را خود را
سنان است که نماینده آن که در آن آتو کتب بود و در نیکی یعنی هر گاه که با آتو کتب بود
و بی بی در وقت که گناه که بود و خنده نیز از آسمان سینه آید و شتی که می شود و سنان
که شتی که از آسمان سینه آید و پسر آدم هر گاه که در پی در دنیا را خود را
آوه حضور شتی که از آسمان سینه آید و پسر آدم هر گاه که در پی در دنیا را خود را
از آسمان سینه آید و پسر آدم هر گاه که در پی در دنیا را خود را

بود و پیرایه پشیمانی خروش بر او در گذر بانه را می سپردم بود
فراخ و باغی در شکم فرستاده بود و در آنوقت که مردم را روزگار و روزگار
از دست رفت و حال نداشت و ای بند و فرستاده شد و و تر از باری که در گذشت
رفتند و نه تحقیق گناه کردی و فراموش بر تو رحمت گنیمت که از تو خلق
عجب و فراموش بر تو مشفق تر از مادر و پدر تو بر آری ایشان یکی
بر تو فرغدار است تا بر غدار و من بیستم باران رحمت بر تو و فرستاده شد و بیستم
سکیم سیکیم خیر خواهم و کور بر تو و غدار است از فرغدارانی بهشت از غدار است
از غدار و فرغ و از غدار است که انس می رسد ملک جمعه الله علیه و آله و سلم
و راستی فریاد زینح سیکند هر روز بر آرمی رابده کلمات یکی انگشت است
فراخی دار بر پشت فرغی شود تر در شکم فرستاده شد و بیستم
فی و زری بر پشت فرغ و عذاب کرده شود تر در شکم فرستاده شد و بیستم
شب و روزی خندی بر پشت غری و سیکری در شکم فرستاده شد و بیستم
آدم حرام بخورنی بر پشت فرغ و میخورند اعضا و قودر شکم فرستاده شد و بیستم
ای پسر آدم در خوشی و غوری باشی بر پشت فرغ و اندوه کین بهشتی در شکم فرستاده شد و بیستم

[illegible]

پسندیدند ایشان برینکه در آن سال حرام

و از آن روز بعد از آن روز که سال شصت و پنج
عمره گشت است که یکروز در خانه بود و آنحضرت رسالت صلی الله علیه
و آله را در چشم و استخوان نوازی پیشتر نموده پیغمبرم بر خود آورده
من نهاد بر کپوشی پاک خود و خواب شد بعد از آن در پیش مبارکم
مقدور زده سونی سفید و در پیش من خیمه شد که بجان الله در روز
مبارکم بنشانی مرکب پاشید پس در کمر و شرم تا چند طراحت نمودیم
من بر بجامه حرم افتاد پیغمبرم از خواب بیدار شد و فرمود که سال
پناه صلی الله علیه و آله و سلم از گفتن که ایام الله میوه است که در آن روز
پیش حضرت رسالت علیه السلام قصه ذکر بیان کردم پس پیغمبرم
چنین نمود ایام المومنین گشت نزد و شوال حال در پیش من است
و در آن روز و سبزی خاک میریزند و باز میگردند از خوشنای روز و آن
تسکیم کنند خدای عز و جل بعد از آن حضرت رسالت علیه السلام فرمود که ایام
برستی که این حال برست سخت است باز صد تقیه رضی الله عنه میزد و آن
خدای تو و خدای تو بهتر میدانند بوجه حضرت رسالت علیه السلام گفتند

[illegible]

پیشانی پاک و در پیشانی شریفی تیره و تیره و در پیشانی

شاید که در هر یک از این دوستان که در این دنیا هستند و در این دنیا
کلیه کمالی که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا
خود را در این دنیا و در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا
تا در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا
مخلوقه است و در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا
مرد و در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا
جمع کردیم و در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا
بهرستان است و در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا
روح پذیرند که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا
و انهم که نیستند و در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا
و در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا
آری در این دنیا که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا
فرایند که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا
فرایند که در این دنیا است و در این دنیا که در این دنیا

برای من و برای هر کس که بخواهد بداند که این کتب
در این دوزخ و در این جهنم و در این کفر و در این
طعن و توارستن میان مردم و در این کفر و در این
دنیاست و در این دوزخ و در این جهنم و در این کفر و در این
است که بیشتر و طبع نورستند و شخص شود و در این دوزخ و در این
نزد از صدقه ایشان سوزی ایشان بخواند و در این دوزخ و در این
نزد از صدقه ایشان سوزی ایشان بخواند و در این دوزخ و در این
میلان و در این دوزخ و در این جهنم و در این کفر و در این
بستران شخصی تا به از حال و در این دوزخ و در این جهنم و در این
بدعم بعد صریح خداوندی باز این دوزخ و در این جهنم و در این
بیشتر شخص طبع نورستند و در این دوزخ و در این جهنم و در این
چنین و در این دوزخ و در این جهنم و در این کفر و در این
دوزخ و در این دوزخ و در این جهنم و در این کفر و در این
رجعت و در این دوزخ و در این جهنم و در این کفر و در این
پاک کند و در این دوزخ و در این جهنم و در این کفر و در این

کار کرده باشد و در حضور یکدیگر که ...
چنانچه در حق و در حق می باشد که ...
و کویان صفات انبیاء نقل کرده باشد و ...
که این سببهای بروی و جامه کرده ...
بر روی آفتاب است و است که ...
و در روز قیامت که در برنده ...
و در این حال هر دو انجمن خود ...
و از بار و در یکجا شده و در ...
که در آلوده است که در ...
معبود و اگر از دست نگیرد و ...
که از این است که ...
از دست نگیرد و ...
و در این حال هر دو انجمن خود ...
و از بار و در یکجا شده و در ...
که در آلوده است که در ...
معبود و اگر از دست نگیرد و ...
که از این است که ...
از دست نگیرد و ...

الشيء صلى الله عليه وسلم المأخوذ من الله تعالى
تعالى عن الله والناس جميعين يعني انما في كبريت
وفايتند ودر كبريت كويد وآن زمانی که در آن روز که یکشنبه
وآن روز که یکشنبه و آن کسی که آن که یکشنبه پس نشان لعنت خدا
تعالی و اذیان بوده است و در آن وقت که در آن وقت که ابراهیم علیه السلام
پس حضرت سالت شاه ملی الله علیه و سلم و فانی یافت از دیرینه خدمت
رسانا شد به ملی الله علیه و سلم آیت یکتا پس به از زمین به بیرون رفت
عند سیمود و یار سول الله صارا از که به است نهی فرمودی و از سریده ای
خود را آب منزه پس رسول الله صام گفت که فرشتا از دوزخ و از دست
بی کردم کی آواز زن ناخود کرد و آواز سرد گویند کان نه انکریم ترجمه و شفقت
خارا منی کردم بکس این کریم رحمت خدا تعالی است که در زمانه و بنده
مترجم کردم گردانیده است هشتم در بیان خبر کردن بر محبت رسول
زید الله من عباس بنی الله عنه قال قال رسول الله صلى الله عليه
و سلم من كان منكم في الدنيا في الفوج المحض طائفة انا الله
لا اله الا الله انا الله انا الله عبد و مولی و خیر خلقی من

مُسْكِرًا كَقَضَاءِ الْحَقِّ فِي بَيْتِ رَبِّهِ وَشَكَرًا عَلَى نِعْمَتِهِ
اَكْبَرُ سَلَامًا وَاللَّيْلَةَ مَعَ الْمَلَائِكَةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
مَنْ اَتَى بِهَا اَللّٰهُ كَاتِبٌ لَهُ شُكْرًا عَلَى مَا اَتَى بِهِ
مِنْ تَحْتِ سَمَائِهِ وَيَطْلُبُ رِيسَتَهُ فِي رُوحِ رُوحِهِ
فَلَمَّا دُرِجَ مَحْضُوظَاتُهَا فِي سَحْنِ بَرْدِ خَدَائِعِهَا لَمْ يَرَدْ كَرَامَتُهَا
فِي سَبِيحِ مَعْرُوفِي لَمْ يَكُنْ مَكْرُوفِي فِي مَجْدِ مَسْتَهْزِئَةٍ وَفَرَسَتِهِ مَزْمُونَةٍ
مَحْلُوقَاتِ بَهْرِنِ خَوَارِجِ كَسِيٍّ كَرَقَضَائِي قَدَرِ مَضَائِي شُودِي وَنُورِ
كَرَامَتِي مَزْمُونِي كَرَامَتِي لَيْسَ نَعْمَتَانِي اَوْ اَدْرَاجِ مَحْضُوظِ مَرِيقِ
اَوْ اَبْرُورِ مَضَائِي مَزْمُونِ مَضَائِي وَكَسِيٍّ كَرَقَضَائِي قَدَرِ مَضَائِي شُودِي
وَبَرَقَمَائِي شُكْرًا كُونِي وَبَرَقَمَائِي مَزْمُونِي كَرَامَتِي اَوْ اَدْرَاجِ مَحْضُوظِ
اَيُّ وَبَرِ وَرَدِ كَرَامَتِي مَزْمُونِي كَرَامَتِي قَاءُ الْفَقِيرِ حَمْدُ اَللّٰهِ
اَلْبَلَدِ كَرَامَتِي اَللّٰهُ تَعَالٰى عَزَّ وَجَلَّ عَنْهُ مَضَائِي مَزْمُونِي
عَلَى الْاَيَّامِ اَنَامُ نَقِيَّةٌ حَمْدُ اَللّٰهِ عَلَيْهِ جَنَّتِ وَشُودِي
مَزْمُونِ بَرَقَمَائِي خَدَائِعِهَا وَكَرَامَتِي مَزْمُونِي مَضَائِي
اَزْهَرِهَا اَزْهَرِهَا وَاجِبُ الْاَزْمِ اَزْهَرِهَا اَزْهَرِهَا

عجبش رضی الله عنه که به کبریا در یک وجه است یکی به الهیست
و در یک وجه نیست یک بیوم به عصیت است بهر کسی که بر عصیت
صبر کند عطا دهد خدا تعالی او را از روز قیامت بهر عطا دهد
معدا و نشت آسمان در زمین و کسی که بر طاعت صبر کند عطا دهد خدا تعالی
او را از قیامت شصت و چهار مرتبه عطا و نشت آسمان در زمین و کسی
که بر عبادت عطا دهد خدا تعالی از روز قیامت شصت و چهار مرتبه
عطا دهد و از تحت شری و بعضی گفته اند عطا دهد خدا تعالی او را از هر شری
از تحت شری و در چندان یاد کسی که در عبادت صبر کند از وقت
گیرنده را که است خود و زبان وی بسته گردد و در آنوقت بر بنده چهار شری
بیایند یکی گوید السلام علیک ای بنده خدای من درین دنیا و رزق تو
و کل بودم از شرق تا مغرب برای رزق تو و طلب کردم پس از تو بگشتم
رزق تو درین دنیا تا این ساعت تا آنکه در دو نیم کویر گشتم و طلب کردم
بنده خدای من و کل بودم برای آب تو از شرق تا مغرب برای آب تو
تا این ساعت تا این ساعت تا آنکه در دو نیم کویر گشتم و طلب کردم
عطا کند خدا که من در چهار تو و کل بودم از شرق تا مغرب برای آب تو

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

100-443887-100

امام کاظم (ع) و امیر المومنین (ع) و امیر المؤمنین (ع)

۱۲۰۰

تو زن شود و با هر دو هم می آید و خدا را که در دی و در دنیا می آید و در دوزخ

بسم الله الرحمن الرحيم

مجلس شورای ملی

مجلس شورای ملی

دوستان و یاران من در این سالها که در این راه بودم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
الذي جاء به الهدى والبرهان
والله اعلم بالصواب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

[Faint, illegible handwritten notes]

دوره نامه فقهیه و دینیه در این کتاب آمده است.

از این جهت که این کتاب در دسترس باشد و به دست هر کس که خواهد رسید

13/12/1944

المجلس

1990

[illegible]

و آن چه در این کتاب آمده است

نصف

بهره دانی و سعادت و اقبال و عدم

و در این کتاب شرحی بر عقاید و مذهب

و در هر دو خدا تعالی بحد و ارجح است و در این کتاب

اینست و یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

سبب و در یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

السلام و به سبب و در یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

و در هر دو سبب و در یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

و در هر دو سبب و در یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

ایشان میفرستد و جامه های نازکی خود را بر تن میپوشد و در یکی از

و در هر دو سبب و در یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

و در هر دو سبب و در یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

و در هر دو سبب و در یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

و در هر دو سبب و در یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

و در هر دو سبب و در یکی از اشیاء و اشکال و یکی از اشیاء و اشکال و در یکی از

درین مقام

معاذ الله...

درین مقام

نظر کن...

درست بجا بکنند...

معاذ الله...

درین مقام...

بسر مالک...

مالک الموت...

مالک الموت...

مالک الموت...

مالک الموت...

مالک الموت...

مالک الموت...

مالک الموت...

مالک الموت...

مالک الموت...

مالک الموت...

خود را به دست خود نشود که فرشته

بسیار و بسیار که...

حکایتی که در کتاب کتب الهی است

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در این کتاب است و از آن...

در نفس خود و در این میان از زمین آه کند بیا بی و جان
تا وقتی انوار که از ما سرشته بود گناه نمیدارد و غرض از
برای زنده ماندن و پادشاهی است بجای آنکه بخواند و بشارت
کوی که بودند بعد از آن عزرائیل بی آن بود و صحنای کوی
آسمان کوی عزرائیل فرستاده تا از نفس خود و روح کوی پس
عزرائیل هم در آسمان نغمه زار پس آفتاب و ماهتاب به هم پیوسته
شوند و ستارگان از آسمان میفتند بعد از آن از حضرت عیسی و ملک
عزرائیل از مخلوقات فرستاده است پس عزرائیل کوی که
پرو رو کاره انت الحی الذی لا یموت و کجا عزرائیل کوی که
و عزرائیل و حله لا یموت و انتا العبد الضعیف پس از حضرت
بعثت فرمان شود و عزرائیل روح ایشان در روح خود از ایشان
کن پس عزرائیل از سر شود و بعد از آن از حضرت عیسی و ملک
بشینه بود و قوری قال کل نفس ذائقة الموت و تو نیز از مخلوقات
فرستاده بود برای عزرائیل پس عزرائیل میرد و در حضرت کفر
در میان بهشت و دوزخ میرد پس غانده در علم معلوی هیچ حکم
نکرده

[illegible]

مجلسه در آن شبده مسند به ابرار و عیال جبار زمین

محمد علی بابا

[illegible]

وہ کہ جس نے جبرائیل امپریسید کئے جہاں امر ابناست وہ پس

[illegible]

علیه السلام کو یہی خبر ملے کہ ان میں سے ایک شخص نے خودکشی کی

و بعد از آنکه این سه نفر را قتل نمودند و سرهای آنها را بریده و در میان راه پراکنده کردند.

و این کتاب در کتابخانه کتبی خطی و دستنویسهای مجلس شورای اسلامی موجود است.

بشعید و بر برق و از شوم
مست برق و از شوم

درمیت کویاشار درجہ اولیٰ عالمی پیردوروی آدمی

پس زبان عربی و پشتانی و فارسی و کوشانی و سغدی و آریائی و

سیر دنیا و دنیا پرستی کا ایک نیا اور خوش معنی مبحث شہادتی ہے۔

سویکای دین پانی پتی و لایق است که در این کتاب

همان پیشرو براق در آیین بهشت نوین و ستیاری در آب و آتش

[Illegible handwritten signature]

نزدی و بعد از نگاه که با خود بسته شد و در آن روز و شب و روز
بکلی در حساب غفلت و بی خبری بود و در این میان و در این
نار و دوده خود را پس حذر داشت که با فحشاء و فجور و زانیه
فرمان نشود و در دم ترا بر می چوید پس این باران را حکم شود و از آن
مانند آب سخاوتی را بر دین است و این مقدار دوازده گز بر پی بر آید و از آن
نعلی بر او چنانچه سبزی از زمین پیدا شود پس از آن نشاء شود و من
الله و الحمد و تعالی و این است که گوید و اینم با ربیوم بارند کند و خود را
حساب گوید که الله الواحد القهار بعد از آن که این دعا را کرد
شده انگشتانی که در دنیا از حق افسوس خوردند و خبر داد که از آنجا و تیره
پس از آن حق تعالی آن زمین را که بروی عالمیان گناه می کردند و آن
را بر او کشاید و زمین از آفریده پیدا سازد و به بوی آن بدشت بر آرد

نقش بعد از آن از حضرت عزت نداده شود و مرا پس از این خبر افق
بخت بهتر از این ندانند که ای سخنانشان گفته و ای که با او شده و ای
پوسته ها فانی شده و ای دنیا ای را یکی شده بر غیر سوی فضا و دین
و در آن از قبور با مراد تعالی بیرون آیند و حق بر همه برانگیزند و حق

[illegible]

۱۰۰

جواب سلام باد بخدمت شریف و بیخود بنده که بگذرد در کورستان
 قانع بخواند و این مرده را به شرف جلد و کان که بنده نرود و
 خواننده نیز آفریده کرد و چون مردم ملک در کورستان می کردند
 مردگان او را گویند ای خاتم اکره اینی شد انچه در بیستم کلمه و کوشا
 از شما شاه چون مردم را مکتب یک رسد او را که شهادت بخوانند که
 بگویند چون ببرد به بند و بند از او بخوانند بپوشند چنان او را
 در شاه و در پیش از او در فاضل و در بیرون اهل از یک آید و بنده
 در او را خلق کنند و کنند این بنده را از یک کلمه که بنده
 بخیر کنند و سایر کان را در بنده و در بنده از یک حق او و ما و ما و
 ما این کورستان و در و است انکه در کلمه در بنده و در بنده
 فلان کلمه در ده و در بنده و در بنده است که در کلمه در بنده و در بنده
 ایست و بنده علی السلام با و شکان فرود آید و او را غسل در بنده و در بنده
 او را که این بنده و در بنده و در بنده است که در بنده و در بنده
 انکه در بنده و در بنده و در بنده است که در بنده و در بنده
 بنده و در بنده و در بنده است که در بنده و در بنده

مسند شیخ محمد بن یحییٰ بن ابراهیم الکرمی حنبل

مؤید احمد محمد نجیب الدین و ما بقی الی الامه علیہ السلام

[illegible]

رسالة شيخ الإسلام عليه السلام في بيان ما ينبغي من التوبة

بسم الله الرحمن الرحيم

یہ دو کتابیں پر غور فرمائیے کہ ان کے اثرات پس روی قبول

کتابخانه و موزه برزبان را بنده و یاد و نامی هر روز است اما عبادت و شکر

بسم الله الرحمن الرحيم

کتابخانه ملی افغانستان - مرکز تحقیقات و اسناد

بسم الله الرحمن الرحيم

آینده کند و در این طایفه عمر و دست نرود و یبشاره دهد و بسیار شیخه

کتابخانه طالبان و زمین کسی به صورت حاضر وقت آورده باشد

بانیان و رومی از اسیوی شرقی که در دست راست ایشان جایند و از

[illegible]

محمداشایخ متوفی در این شهر است

[illegible]

باشد و دوازده بار قرآن را و کسی که تمام شود هر دو سوره پسر
 و نیت نازل شدن ملک الموت بعد و هر حرفی از سوره مذکور را
 نازل شوند و هر حرفی سیرت حضرت محمد (ص) باشند و برای او که متعلق
 و بر بعض حاضر شوند و همراه او بروند و نمازخانه کنند و بر زمین
 حاضر شوند و ملک الموت روح او را قبض نکند و او می گوید من
 بهشت شریفی را نبینم و بیاید و پس از آن برود و حال آنکه او سیرت
 پس داخل باشد در قبر سیرت اب و زنده شود و در قیامت سیرت
 و سیرت که شود سیرت محتاج نشود و سیرت حیوانی و حیوانی
 انبیا اما آنکه داخل شود و در بهشت سیرت کندانی که العباد
 چون سیرت پیشانی می پوشند و این دعا بخوانند اللهم اعظم
 و رقع در جبهه فی المصطفی و ادغم فی عقیقه فی الثاویله
 اغفر لنا و لوالدنا و لوالدنا و لوالدنا و لوالدنا و لوالدنا
 و ششکان و موقوفاتین میگویند بر دعا و دعا و دعوت
 که ید قالوا انما الله و انما الله راجعون اللهم اعرفنی فی سیرتی
 و اخلف الی آخر من کذا فی نصر المنین و دو و سیرت اب و زنده

[illegible]

مكتبة
الشيخ
المفتي
عبد
الحق
بن
علي

محمد بن حسین و سید الشهدا و ائمه هدی و ائمه معصومین و ائمه
 قبله باشند و این قول یعنی ای همه خدایان و پروردگاران
 بر صریحی که میفرمودند که ای منافع المسلمین و جامعین
 کشنده و خورنده غلیظ و دریا پر چاه و پشته و صحرای مانع
 است که واجب است پوشیدن او از ناف تا زانو قال ای سید الشهدا
 یا محمد و ای خدیجه و ای یاسر که ای که العباد درازی بجامه کشتم
 دست و عرض از او بست باید که ای اجزاء و طایفه شمع و شمع
 سید و او است و او بند بر تو و هر نفسی غلافی ای پوشیده که ای
 سید العباد و سید ائمه و سید انبیا که ای سید و سید و سید و سید و سید
 ایام شمس این عنوانی نهفته است که بر انگشت خود جامه گرفته
 پنج دندان و لبها را او پاک کنند و درین ایام عظامه مردمان برآید
 که ای جامع الرغود و سیخ و و شوار شمشیر و سیدی کند بر بعد از آن
 و بعد از آن پنج انگشت و سیخ و سید و سید و سید و سید و سید و سید
 که ای خدایان و سیدان و سیدان و سیدان و سیدان و سیدان و سیدان
 نوادیر است که صحیح و ظاهر و ائمه است که ای سید و سید و سید و سید و سید و سید

این قول را
 در بعضی کتب
 آمده است

بیت میر خدیوہ بی بی خجیات و مناسبت حضرت
امام اعظم ان جنید جودہ کہ چہار سو و اربع ہجری میں فرمود
و بعد گوشتہ اندکہ در سوراخ کوش بر تھندہ اند فی کسر العباد و بعد
سرویش او بجلای بشویند و ان گناہتہ تا کہ سہ ہزار و ستر
ہجرت شود و باورنیشویند این سرویش را اشدہ گفتند و نہ
از ہم جدا سازند و ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج
فرمانت المسعین و در محیط آورده ہست کہ در دست از امام ای چہ
و امام ای ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج
گفتن کہ انی طالب المونین بعد از ان آبی شکستہ کہ جو شانی
شدہ ہست ہمہ یک کنار یا باشند بر روی زمینہ اگر کہ کنار
و باشند نہایت آب خالص بریزند و او را بجانب پیچہ سیانند
و ہاں سہ ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج
بر جانب راست نہانند و ہاں چہ ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج
چہ ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج ہج
اورا کتبہ دان نہانند و شکم او از نرم نمالند پس اگر چہ ہج ہج ہج ہج

[illegible]

نمود و از آن پس شروع باشد با رسم جامه نویسی و تهنیت
 در روزی اجنبی و چشم خود بشیر و چشم دیگر منور
 و به پشند فعل دادن آن مردان و زانکه اجابت
 ایشان حکم عود ندارد و حکم حق و محو حکم برست نماند
 و خزانة الحقیق گفتن است که راست است این پیش
 کردن تا قدم بی کریان و نمریز و تمیز را را از این تا قدم
 از آن که از این تا قدم المسکین و علماء و ساخرین و شتار از یکو شمرده اند
 و زیست که آن عمر غنی اند و غنی نیستند بگردند و زیست
 جانب روی که از شتار زیر آنچه دین بجانب تقاضا نیست
 زیست مطلق میشود و از جبار است بر آنکه آنچه زیست در غایت بود
 شهادت و نمود زیرا که سنت در اعدا و کفن و عزت و بر دستار
 دادن شفع میشود که آن مطالب المؤمنین یعنی گفته اند که شعی است
 که میست از شتار از شتار و بعضی گفته اند که وارث او و غیر باشد
 عید الصداق منع فرموده اند و سواد کفانی جامع الی غیره و اگر زیست
 و امنی که عول او درست و عرض او گستر و یک با چه با یک طول

کلامی که در این کتاب
 و در این کتاب
 و در این کتاب
 و در این کتاب

کتاب
در بیان
کفایت
کفن

اوست دست باشد و عرض او از بغل باز که در پاره فتنه از جمله
 از جامه ای کفن در داخل مومن کم نماند که سند پس تحقیق فلک است
 و نقدی از زنده کنایه جاسیانی نماند و اگر بوی مرد از آن نماند
 و بشود مرد از آن نماند و دانی و مندم هم کافیت کدانی که اگر
 نماند و الی بیدار است و در آن اندک پس کفن سنت اولی است اگر
 عکس این باشد کفن کفایت اولی است و حکم کفن و آبق و مفر
 حکم کفن بالغ و العمت کدانی خزانة المذنب و طفلی که می شود
 بر سینه است که کفن او مثل کفن بالغ باشد و اگر بچه کفن
 جایز است کدانی کفن العباد و هر چیزی که در سنت است مرد از آن
 او در حین حیات جایز نیست کفن و می نیز و تا از ایست کفن
 زادن از جامه بر ششم و در معصفری در روایت است اما شب
 کفن باید است کدانی مطالب الموتین و کسی که در حین حیات
 نه بر و واجب است بعد از حیات نیز کفن بر و واجب است اگر بپری
 آن است که کفن بر و واجب است اگر مردی فوت بود
 پس مردی بخواست و در اتم از مردمان برای کفن او جمع کرد پس

از تکفین او چرخ بقی ماتم که سید عالم این عالم باشد از غلافی آ
ماران در دالالتی محتاج و مکی که در احتیاج و کبریا و احتیاج
بسته المقتضی پوشانیدن آن در قاطع او است بار
یا پنجاه یا هفت بار یعنی که گفته را خود را به بند به تمام عالم
بگفته اند پس اگر است هر است از نورانی و به شانه و سوار
از جانب است به بند و شعله بالا جانب است که دارند و بعد از آن
اند که از جانب روی کنند و برقرارند و از جانب است به بند و سوار
در چپ و بعد از جانب است و همین طریق اتفاق در چپ و سوار
زانت اول اگر که به بند است به بند و سوار و سوار و سوار
بالا پس این به بند است به بند و سوار و سوار و سوار
و در حصر کرده پس به بند است به بند و سوار و سوار و سوار
و اتفاق به بند است به بند و سوار و سوار و سوار و سوار
از بنای تا از آن تا کفن شده نشود و در آن به بند است به بند و سوار
چند به بند است به بند و سوار و سوار و سوار و سوار
اگر است را کوه با هزار بار و از این به بند است به بند و سوار و سوار

۱۶ کوفه حج و کفاره نماز و روزه وصیت کند بر رسته و واجب است
 لیکن اگر در شرفی اگر از شرط مال ابدان اگر وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۱۷ کند وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۱۸ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۱۹ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۰ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۱ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۲ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۳ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۴ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۵ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۶ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۷ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۸ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۲۹ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او
 ۳۰ نماز و روزه و کفاره و وصیت کند بر رسته و واجب است او

است و چهارمین است بر سر شش چهارم است
و است در چهار گوش است که در چهار گوش او گرفته برادر
است و چهارمین است بر سر شش است و در نه بعد از آن باشد
است و چهارمین است بر سر شش است و در نه بعد از آن باشد
خودش در نه باشد و چهارمین است بر سر شش است و در نه بعد از آن باشد
المسلمین اما بعد و چهارمین است بر سر شش است و در نه بعد از آن باشد
المسلمین اما بعد و چهارمین است بر سر شش است و در نه بعد از آن باشد
و بعد از آن گرفته و در نه باشد و چهارمین است بر سر شش است و در نه بعد از آن باشد
بر جانبی روده و در نه باشد و چهارمین است بر سر شش است و در نه بعد از آن باشد
غفر الله له حتما و انما من عمل الخبارة غفر الله له بكل خطوة كيرة
و انما من عمل الخبارة اربعين خطوة غفر الله له عن كيرة كيرة كيرة
كنه العباد و شرح مختصر و حارة و البشاني بر سر و لیکن و بر سر
و نشینا بازمانی که است بر سر یک قبر بر زمین نهاده کدانی را فتح
المسلمین و بعد از نهادن بر زمین قیام کرده است افضل است که همراه
خبارة پیاده بروند و اگر سوار بروند و در سر از پس خبارة پیاده بروند

مطالب اللوحین و ذکر کلمات و قرآن خواندن با آواز بلند و وقت
جهازه مکرر است که اینست تحریر بعضی کلمات اندوکار که اول
کدام از آنست ولیکن هسته کلمات این است که فی مافعاله السلام
و اگر پس است بحر بی بیارند منع کنند و نباید که استاده شوند برای
میت که از آنرا از سر راه و در و چون بستاند کافری و بیایند
روشن بماند و درون شود که در حدیث آمده است آن برین
شماره

شماره

سر فیضان بیدیه مناسبتین الشارکین فی المومنین
 کذا یذکر فی شریعت که دست برداشتن از کبر و دل بزرگواری
 تکبر از او دست بردارند پس این دعا بخواند سبحانک یا
 بارکیر و هم گوید بر سر درگایان است بلا فتنه و فساد
 در دوزخ است اللهم علی علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 صحت الخ است این دعا بخواند اللهم افقر کما ویتنا تا آخر و اگر
 مانع است این دعا بخواند اللهم احملنا فرما تا آخر و اگر
 است این دعا بخواند یعنی دختر کای احمد احملنا بکوانه جاد
 شافعاله و شافعه و شفعتی بگوید باز بگوید چهارم بگوید
 و هست و جب بنت کس که آنجا حاضر است غریبت از کسیر سلام
 بگوید و سلام تالی است تر گویند کذا فی صلیح الرعوز و شرف
 و کثر العباد و بعد از فراغ این دعا بخواند ربنا انتافی الدنیا
 و قنا عذاب القبر بر حمتک یا ارحم الراحمین عذاب القبر و عذاب الدنیا
 کذا فی منافع المسلمین و در قفسه و غیره میگویند که دعا بعد از نماز
 جنازه مکرر است زیرا که شما باید بدست بزیادتی نماز و نماز جنازه

به تمام و از اسباب و اسباب منکره او به منتهی شد چنانکه بزرگوار
 چنانچه است زیرا که اگر کان نماز حین چهار تکبیر است کلماتی که بعد
 از آن می خوانند و در بعضی موارد می خوانند بعد از ذکر اول و آخر
 و مشایخ می گویند که این کلمات در نماز چهار تکبیر است که معنی آن
 استون و همچنین ثانی و ثالث و رابع است از این بوضوح
 باطلیه می گویند و باطلیه است اگر این بین می گویند و حکم
 بعنوان در دعا خواندن بعد از تکبیر ثالث حکم می باشد که از این
 از خود بعد از این فیه شد باینکه در نماز نمی خوانند و بنده نماز
 چهار تکبیر که در نماز باینکه تکبیر و بنده و در جامه پیچیده در نماز
 و نماز نمی خوانند و نماز نمی خوانند و در نظام و این است که عمل می
 ندند و اول و آخر که در نماز می خوانند و در جامه پیچیده در نماز
 نیز جایز است اگر این اعضا را نام می خوانند که در العباد و تمام
 ندانند و نماز را باینکه کرده باشد نه باینکه نیست و از این
 منقالت که نام می خوانند و این است که در این کلمات العباد و تمام
 یا باینکه بزرگوار است و اول و آخر یا باینکه نماز چهار تکبیر

این کلمات
 در تمام ابواب
 و در تمام ابواب

یادداشت است بعد از قاضی بعد از امام حی یعنی کسی که است برترین
حیات در پس او نماز کرده باشد بعد از این است برترین
یعنی اگر کسی را پس از این برترین بعد از این برترین بعد از این
برادر بعد از این برادر بعد از این عم بعد از این عم بعد از این
است که برای افضل نباشد از امام حی و اگر افضل نباشد برای کسی
با است که برای کسی و هر دو یکی است که آن را در هر یک از این
نماز یا غیره یکی نماز کرده باشد و یکی را پس از آن نماز کرده باشد
و که آن یکی را شش و قاضی هر دو از غیره یکی است که آن را در هر یک از این
که از آن یکی و از آن یکی یعنی سلطان و قاضی و امام حی یکی است
اگر یکی از این سه نفر نماز کرده باشد و یکی را بعد از آن یکی است که آن را
الکافی هر دو وقت یکبار اول جامه شده و با امام یکبار گفت بسیار
که استغاثی یکبار ثانی گفت و یکبار اول بگوید و اگر یکبار و امام یکبار گفت
و امام یکبار گفت این نیز یکبار ثانی بگوید و در هر دو بخواند از آن
اگر یکبار اول بگوید قضا کرده باشد و مقتدر بر این است که کسی
از دوایع امام از نماز بقضا که در مشغول شود پس عین السلام

این مرد که بگوید این فاشده و ضایع است سحاک الهی آخره بخواند
 و بعد از آن که بگوید این فاشده و ضایع است و اگر بخواند بهر عشت بداند
 همان تکبیر بگوید و دعا بخواند و اگر امام به چهار تکبیر است و عقیقه علی
 تکبیر و با یک قبیل از مسلمان تکبیر و لی بگوید و سه تکبیر ثانی نیز بگوید
 چهارمین در بی بگوید و از عقیقه بخواند و سلام دهد و اگر وقت تکبیر باشد
 نباشد میگوید که انتظاری تکبیر ثانی است چون امام تکبیر ثانی بگوید
 این مرد تکبیر اول بگوید و سحاک الهی آخره بخواند چون امام بگوید
 تکبیر ثانی باشد بگوید و تمام کند بطریق مذکور است که ثانی
 بخواند اتمین و اینست که امام ابوحنیفه و امام محمد است اما این
 امام ابو یوسف و طائری تکبیر ثانی نکنند و من از وقت حاضر شود تکبیر
 اول بگوید و همراه امام سلام دهد و خارج شود و این اختلاف است
 صورت است اما در حق اگر در وقت تکبیر اول حاضر شود بخواند که
 حکم خود را اتفاق باشد است که اگر بی باشد چلی و شرح و تالیف و چنین
 اگر در وقت تکبیر دوم یا وقت تکبیر سوم حاضر نباشد انتظار تکبیر
 سیم یا چهارم او و چون امام تکبیر مذکور بگوید و بطریق مذکور

قیام تکبیر اول بگوید

یعنی نزدیک امام اعظم و امام شیخ الاسلام و صورتی که بعد از تکبیر چهارم
شد نزدیک امام اعظم و امام شیخ الاسلام و شد نزدیک امام ابو
طالب و امام سید و امام ابوبکر و چون امام سلام در تکبیر است یا قیام
یا قعود یا ساجد که در کمال ایستادگی و کبریا و امام گفت و میفرماید
تا می بینم که ایستاده بود و تکبیر می کرد و بعد از چهارم یا امام
و اگر امام پنج تکبیر گفت مقتدی متابعت کند و توقف کند و امام
نیم چون امام سلام دهد مقتدی نیز سلام دهد و تکبیر می خواند و مقتدی
اگر امام تکبیر گفت و سلام داد بکمال آنکه هر چهار تکبیر بقیه بجز اول
یا آمد باید که در ایستاده بماند و اگر نشد و نماز چهارم بر او نازل نیاید
کند و اگر در سجده نشد و نماز او را با شاه بکشد و بکند
و اگر مردی صحیح و سالم چهارم را دید اگر بگوید یا سبحان یا سبحان
از نیت شود یا اگر است او را باید بگوید یا سبحان یا سبحان یا سبحان
در سوره نوح یا سبحان یا سبحان یا سبحان یا سبحان یا سبحان یا سبحان
یا فصل اولی است که در این کتاب مذکور است و جمع مختلف غیر است
که در این التماس و چون بجا بکند و می باید که چهارم و نزدیک امام بنشیند

بعد از نماز چهار رکعتی بعد از آن نماز ده زن و اگر همه را یک
کنند هم جایز است و نماز چهار رکعتی در سجده کرده است با اتفاق
اما اگر نماز ده خارج مسجد باشد نزدیک بعضی کرده است و نزد بعضی
همچنین کرده است در شایع عام و زمین و در آن به ترتیب که در
کویستان گذارند و همچنین که در وقت خطبه خواندن و
بعد از وقت بر آمدن آفتاب و غروب و وقت زوال آواز
نماز فجر و بعد از عصر و اذان که آفتاب بلند است کرده فی اگر کسی در وقت
کرده نماز گذارد و عادت او بر و واجب فی اگر وقت شام نماز کرده
او نماز مغرب گذارد بعد از آن نماز چهار رکعتی بعد از آن است نماز که فی
کثر العباد و مردی یک رکعت نماز نفل گذارد و بود که نماز چهار رکعتی
چنانچه اگر رکعت دوم میکند نماز چهار رکعتی می شود و باید که نماز نفل
بشکند و نماز چهار رکعتی بگذارد و بعد از نفل را قضا کند که در فی منافع المسکین
و زاری که اذن اهل بیت گفته قبل از زدن نماز نکرد و گذاشتی و
للمومنین مقدار قبر در زنی قبر مقدار زاری است می باید
و پنهانی وی نصف قامت می گذارد فی کثر العباد و در حق و اینست
کرده اند

اختلاف کرده اند بعضی بر آنند که نفق نفق است و می باشد و بعضی
 بر آنند که تا بسینه باید و اگر از این زیاد و کم است که کافی نمی
 عرق انداخته بحق القبر الی صدر الرجل و این عرق مقدار نفق است
 الرجل و خاص که کافی الحیط و محدود در قبر نیست است اما اگر
 است باشد شش هم جایز است شش بحدی که از خود الی پشت
 و میان کمر کفالی و لا حد است از آن باشد هر مرد و پاره قزو
 پاره کنند تا کافی که شش بر کفای بیفتد و اگر مرد است پاره
 و نیست که شش علی کرم و در و بهر بر قزو و شش پاره
 کرده و در پاره و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 نیست و اگر از حاشیه قبایله و اگر از پاره است که شش
 از حاشیه پاره و در قبر بر پاره و شش و شش و شش و شش
 پس شش کبریت و شش خام و در پاره شش دارند و اگر است
 زان باشد و حاشیه علی بر دارند و اگر حاشیه شش و حاشیه
 که زان باشد و لا حاشیه پاره از یکان و لا حاشیه
 و زان هر کس بر دارند که حاشیه شش و در دست خدا و شش

و علی ملت و محل الله کذا فی کثر العباد و نصر المبین بسم الله علی
ملت رسول الله ثم کلامه و اگر کفر را بطریق راست باشد کشتن
و اگر خواهی جامه از روی است دور کرده به بتند و شسته خاک را بهینه
کرشته چری از روی قرآن مرده خوانده در کور میدانند بعد مرز و
که در آن شسته خاک باشد آن تعالی نیکی بنام نواخته به نیکو است
را از آن خاک راحت باشد و در نساج باشد پس خشت خام پایه
لحم را بپوشند به قیام کما کنزت علیه السلام باین مرد و خبر
پوشیده بودند و بخت بخت و چرخه بپوشند و استقامت کنند
کذا فی کثر العباد و قال الله تعالی انما نعبد الله کفره قلوبهم و انما نعبد
قبورهم کذا فی نافع المسلمين پس خاک سپردند و قبر بر سر که
مثل که از آن شتر و بیخ گشته بلند می شود چپا را گشته یا یک شتر
و اگر خواهی آب بر قبر بپاشند کذا فی خزائن الفقیرین اگر چه گشته
سقف بر سر بکنند کذا فی کثر و شرح و قاضیه و وقت دفن بجز
قبر نشسته و ستاده نباشد چه وقتی سرور کائنات بایمان رضی الله
مرد را دفن کردند و در خط میفرمودند و ستاده بودند که کافر در دنیا

انفتاح بول سید چون حکایت روشن کنیم بر سرور مستند می باشیم
تخصیص آن حضرت به نسبت و ایراد و سوء و شستند که انی السامع
المستعین و بعد از آن کردن میت آن سرور کائنات و غیره سوره ^{الاحق}
و بعد از آن حکیم و سوره لا یشیب الان یسأله که انی نصر المبین و راست
در سوره العباد علیه السلام لغیر بر تا کم شراوه ان لا اله الا الله و ان
معبوده و سوره البقره یعنی شایع ماعمل که در عالم نزدیک است به
میت عدا بیت نمیدانند و بعضی بر حسب تحقیق عالم فرموده اند
که عمل عالم بر دو است زیرا که چون سوال منکر و کید و الی بیت نقین
هم محال باشد که انی اکثر العباد و قرآن خواندن بر قبر بر خستند
و اگر کسی بخواند منع نکند که اگر برای طمع دنیا بخواند که انی القیامه
خواندن بر قبر مرد امام ابی حنیفه رضی الله عنه مکرر است و مرد
میرنده و بعضی گفته اند بلند خواندن مکرر است و استخوانت مکرر
باز و بعضی گفته اند که سوره گفتن مکرر در دنیا خواه ساکت خواند خود
بلند که انی الکبری پس بیاید که سوره ملک است خوانند یا بقرآن
اکثر ماعمل کرده باشد و الله اعلم فی ان بعضی علماء مشهور است که

این کتاب در بیان فضیلت و مناقب ائمه است
و در بیان احوال و عیال ایشان
و در بیان احوال و عیال ایشان
و در بیان احوال و عیال ایشان
و در بیان احوال و عیال ایشان
و در بیان احوال و عیال ایشان
و در بیان احوال و عیال ایشان
و در بیان احوال و عیال ایشان

که دست نهادن بر قبر است و نه تحجب و نه در هیچ باکی و نه
در بیابانهای ویدیم که از این قضیه لیکن هم در قضیه گفتند که
الدین علی بدعت گفته و منقول است از جابر الله السلامه که میفرماید
این را نشکرید از او و میگویند که ما از رسوم اهل بیت است و حجت است
قبول است که روی ابو حنیفه است که در پشت بجانب قطره آب میزند
علیکم از قوم مدینه و انا انشاء الله بعد که با حقین و بر قبر او سینه
و من نهند و از مسج احقر است چه این عادت ازضا است و باقی بر
نهند و بر روی نه نهند که مکرر است و نیز بخاری چه که سفینه
تقی است که این سعود رضی الله عنه فرموده ان عادت علی حرج احب
الی منه قطار علی قبر تم کلمه نشستن از برای مصیبت است
یا کمتر در مسجد و غیر مسجد مکرر است و بعضی عدا گفته اند که برای مردان
در پشت است اما ترک کردن اولی و حسن است که از این قضیه بعضی
فرموده اند که در غیر مسجدی خفت و ترک کردن اولیت که از برای
لیکن هم در قضیه آورده که هیچ باکی نیست زیرا که خبر قتل حضرت ابی
طالب و زید بن حارث و عبد الله بن رواحه رضی الله عنهما بان خطه

[illegible]

22

[illegible]

میستند که اگر سابق بیکفایت میستند می شود برای و در دست
الفتح قولی صلوات الله علیه و علی آله و سلم فی قبر رضا اشقیست
آن مرد علیه الصلوة والسلام روزی بر قبر خودی میگذاشت و غایب
گردیده او شده معاینه فرمود و بحال مردمان بر قبر وی میگریستند
شکر در صلوات این معاینه و آن خور را خبر داد و این حدیث فرمود
و الله اعلم بما دعا علیه السلام کما فی کثیر القاد و الاستحباب است
طعام فرستادن زیر آنچه چون حضرت حمزه و فویدند انحضرت صلوات
الله علیه و آله و سلم و دعا صلوات الله علیه و آله فی شغل گفتند ای شیخ بزرگوار تو
ما را از این طعام فرستادن فرمود و اینست غرض از دعا صلوات
فرستادن که و آیات پس واجبست بر این زبان که چون طعام خانه بیست
درستید فالصالح الوجع الله العالی لا علی فرستند و الله الموفق و اراد
عزیزه دادن مردی را پیش از شب اول چیزی که تواند بست
پس اگر چیزی نماند دو رکعت نماز کند و در هر رکعتی فاتحه و آیه الکرسی
و باز سه سوره که کاشمیر اند پس وقتیکه فارغ شود این دعا بخواند
اللهم صیفت هذه الصلوة و انت تعلم ما درست بها اللهم العتق قلوبنا

بیت و بیست

الفرقان

